

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XI. évfolyam, 9. szám, 2019. november

Mike Szabados

King of the monsters

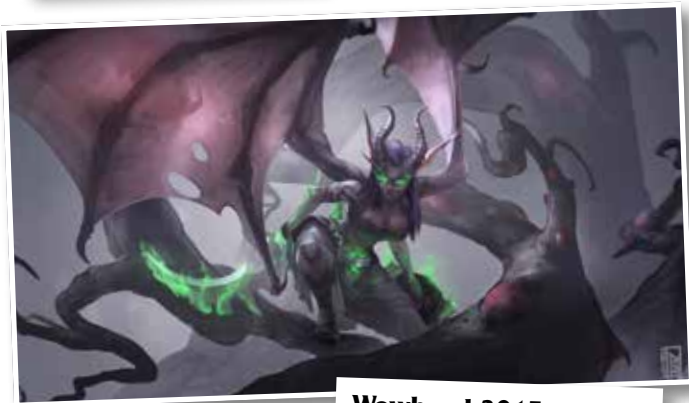
Secret Ritual

1 hour paint - sketch

Sanctuary

Wowhead 2015 contest

Wreck sketch

INFO BOX

MIKE SZABADOS – CONCEPT ARTIST / TEXTURE PAINTER

Elkötelezett, sokoldalú művész, aki leginkább a Concept Art területén jelentkező különleges kihívásokat kedveli. Mint az az illusztrációkból is kiderül, kiváló minőségű digitális alkotásokat készít, változatos témákban. A 4. oldalon kezdődő interjúnkból több is kiderül.

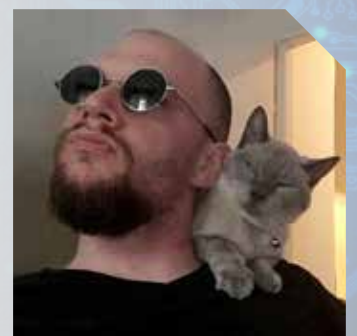
Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: <https://www.artstation.com/mikeszabados>
<https://www.behance.net/szabados9198ab>

Közösségi média: <https://www.instagram.com/mikeszabados9102>
https://www.youtube.com/channel/UCBar6WUV_mQTHtNs6a60ENA

Linkedin: <https://www.linkedin.com/in/szabados-mike-b5b4a6129>

E-mail: szabados9102@gmail.com

Szerkesztői köszöntő

Fura dolog az ihlet. Sosem tudhatjuk, honnan érkezik, meddig marad, és mire inspirál. Ráadásul az ihlet nem csak a művészeket teperi le rendszeresen, hanem bárki mást is, aki fogékony rá egy kicsit; lehet akár kutató, programozó, vagy épp valamilyen mérnök. Mi azért csak maradjunk most az irodalom területén ezen kérdésben. Sőt, vegyük személyesre az ihletesség kérdését.

Mint azt már többször is említettem, sajnos nem túl sok időm és szellemi energiám van mostanában az írásra, ahhoz képest, hogy szoktam magam írónak mondani. Ez az utóbbi időben (meg talán összességében és egyébként is) erős túlzásnak tűnik, még számomra is. Maradjunk annyiban, hogy szoktam írni – nem csak efféle szerkesztői köszöntőket.

A minap, az egyik munkahelyemen szokás szerint szólt a rádió, miközben épp a hetilapot készítettem elő nyomdai előállításra. Vége lett az egyik épp aktuálisan trendi, ámde felejthető és kérészerű zeneszámnak, és következett a reklámblokk. Az egyik reklámban az egyik helyi multinacionális vállalat termékeit reklámozták népi dallamokkal, mire tanult újságíró és zenész kollégám megjegyezte: „Mindig felütéssel kezd.” Ezen mondata pedig munka közben valamiért megragadt a fejemben. Másnap egy jót beszélgettem író társammal, akinek újra elolvastam egy pár hetes novelláját, melyet javított és hozzáigazított a saját világunkhoz. Én meg kissé elszomorodtam, mert már rég nem írtam semmit. Aztán hazafelé kerékpározva, villámcsapás-szerűen érkezett az ihlet: „Ezzel a felütéssel lehetne mit kezdeni. Mondjuk egy '80-as évek második felében alakuló amatőr punk zenekar szintjén, amelyben a szológitáros már túlképzett, hiszen három akkordot is ismer.”

Itthon ugyan még volt dolgom, de este kilenckor, mikor billentyűzet elé tudtam ülni, nekiláttam, hogy legalább egy gyors vázlatot lejegyzetelek. Ebből aztán végül éjfélig hat oldal, illetve több mint 14 ezer leütés lett. Repestem az örömtől, annak ellenére, hogy láttam, kell még ezen javítani, de első megközelítésnek jó lesz.

Szóval sosem tudhatjuk, mikor vág hozzánk a múzsa egy kis ihletet, de ha figyelünk rá, abból még bármi is kisülhet. Novemberi lapszámunk alkotói biztosan figyeltek, hiszen ha nem így lett volna, minden bizonytalansággal másoktól és másféle írásokat közölhetnénk – egyéb szörnyű lehetőségekre gondolni sem merek. Nincs is más hátra, minthogy kellemes olvasgatást, és jó szórakozást kívánjak!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Interjúk

Interjú Szabados Zsolt concept artisttal

Pixeletől a képernyőig 4

„A Lidércfénytől a jelenig, és tovább...”

Czövek Andrea, a sokoldalú boszorkány 6

Novellák

kosakati - **Szőke herceg sötétkék lovon.** . . 9

Bánsági Andor - **Kovács László programozó matematikus utolsó vallomása** 11

Jimmy Cartwright - **Minihorror** 14

Egon C. Reid
- **Újabb hatszor egy perc...** 15

Norton
- **Spakcsinger Jenő, a jövő polgára** 16

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Dana Blair - **Apám keze** 18

Versek

Kőhegyi András - **Kollégiumi merengő** . . 17

Banderas - **Üveggolyók.** 17

Meda W. Dark - **Derűtlenül** 19

csabi6669 - **Hús őszi eső...** 19

Alkony - **Árvuló vétek...** 19

Blaze Val - **Nimbus.** 19

Macskas Tosca - **Sokszor ez vagyok.** . . . 19

edwardhooper - **Bölcső** 19

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Interjú Szabados Zsolt concept artisttal

Pixeletől a képernyőig

Munkáira az ArtStationön keresgélve találtam rá, igaz, ott Mike Szabados néven található meg. Engem személy szerint azért ragadtak meg a munkái, és azért gondoltam, hogy ha vállalja, akkor őt is bemutatnám itt a Lidércfény hasábjain, mert aprólékosan kidolgozott, változatos témákat felölelő képeket készít. Mint azt a borító, a képek és az interjú is jól mutatja, Zsolt vállalta a megmérettetést.

– Kezdjük az alapoktól, mint mindig. Mikor és miért kezdte el rajzolni, festeni? A családod hogyan fogadta, hogy ezzel szeretnél foglalkozni?

– Mindenek előtt szeretném megköszönni a megkeresést, nagyon megtisztelő! Azóta rajzolok, mióta az óvónéni megdicsérte az egyik rajzomat... na jó, nyilván nem, viszont ez az első élményem, ami a vizuális kultúra karakterén esett meg velem és pozitív lecsengése volt. Mindenesetre, hogy mondjak is valamit, első osztályos korom óta mindig különórakra jártam, erősen erre kondicionált a családom, viszont mikor az felmerült, hogy esetleg ebből megélhetést szeretnék faragni, nem fogadta kitörő ováció az elképzelést.

– Ha jól látom, egy mobiljáték-fejlesztő cégnél kezdte. A számítógépes játékok világa, vagy az alkalmazott grafika (ha mondhatjuk annak a játékok grafikáit) érdekelt ebben inkább? Esetleg gyermekkori álm volt, hogy számítógépes / mobilos játékok világát keltsd életre?

– Nem egy mobilcégnél kezdtem, hanem egy hírhedtebb mmorpg klónjának grafikai elemeinek gyártásával kezdtem, utána következett a mobiljátékos projekt. Mindenesetre akármennyire is meghatározó számomra

Sacrifice

a videojáték kultúra, többet táplálkozom filmekből. Igazság szerint a játékipar nem nekem való, jobban szeretem az illusztrációk, vagy filmes látványtervek készítését.

– Jelenleg a [Pixoloid Studios](#)-nál dolgozol. Hosszú volt az út idáig?

– Nem érzem annak... rengeteg munka van benne, de még többet és többet kell gyakorolnom, van rá még pár szép évtizedem.

– Sci-fi, fantasy, horror, cyberpunk. Ha jól láttam, ezek az alap témakörök, amelyekben alkotasz. Van ezek közül kedvenc, vagy ez hangulat- / megrendelésfüggő?

– A portfóliómban javarészt – pár kivétellel – csak saját képek vannak, amik a magam szórakoztatására készülnek. Engem leginkább az olvasmányaim és filmek ihletnek meg, főleg a régi idők sztorijai. Godzilla, Kurosawa filmek, Ürodüsszeia, Conan, Lovecraft, stb.

– Azt szabad-e tudni, hogy freelancerként honnan és milyen jellegű munkákkal keresnek meg?

– Nagyon sok helyről, főleg illusztrációkat, de freelance melókat mostanában nem vállalom.

– A portfóliódban láttam, hogy készítettél már zenekaroknak plakátot, fan artot (pl.: [Rumproof](#), [Retröxx](#)). Ezek személyes ismeretség okán születtek, vagy ők kerestek meg téged, mint ügyes grafikus?

– Személyes ismeretség alapján. Nagyon erősen kötődöm a zenéhez, így akarva, akaratlanul is összeszed az ember zenész barátokat.

– Maradjunk kicsit a zenei témánál. Milyen a zenei ízlésed, illetve alkotás közben hallgatsz-e valamit?

– Nagyjából mindenfélét. Alapvetően progressive metalt és synthwave-t, de becsúszik hip-hop, jazz, komolyzene, 8-bit, vagy marhaságok, amiket megszül az internet.

– Milyen technikákat, eszközöket használsz, illetve szeretsz alkalmazni a képeid elkészítésére?

– Virtuális közegben dolgozom. Főleg Photoshopot és Blendert használom.

– Vannak-e példaképeid, akik hatása esetleg érződik az általad megalkotott képeken?

– Rengeteg helyről loptam össze azokat a hatásokat, technikákat, amiket használom, olyan kollégáktól, mint például Maciej Kuciara, Piotr Jablonsky, Eytan Zana, vagy Szatmári Ottó és mellettük rengeteg dolgot köszönhetek a Pixoloidos kolégáimnak: Molnár Márknak, Gombos Gáspinak és a csapat többi tagjának; mind nagyszerű és inspiráló srácok.

– Van-e kedvenc képed magadtól, vagy ez időről-időre változik, ahogy fejlődsz?

– Nincs kedvencem. Szeretek rajtuk dolgozni, de soha nem lesz egy kedvencem se, minél többet nézek egy képet annál kevésbé tetszik.

– Részt vettél egy Kickstarter kampányban, amely a „Arkadia: The Mythic Greek Setting for 5e” címet kapta. Ez számodra csak grafikai munkát jelentett, vagy esetleg játszol / játszottál-e magad is asztali szerepjátékkal?

– A projektről nem tudok semmit, nem tudom pontosan mi az, de a munka jó volt, élvezetes. Ha ezzel nem is foglalkozom sokat, és nem is kifejezetten szerepjáték, de visszaeső 40K-s vagyok, igaz, jó rég nem játszottam már.

– Említetted, hogy inkább a filmek vannak rád nagy hatással. De vannak-e kedvenc sorozataid, vagy nézel-e egyáltalán ilyesmit?

– Persze. Star Trek TOS-t, Orion űrhajót, Alfa holdbázist, meg sok mostani dolgot, különben sok minden aktualitást, amit mostanában mindenki.

– Jövőbeli tervek, projektek? Van valami olyan a láthatáron, amelyről beszélhetsz?

– Az alapterven kívül nincs semmi más... Ebből élni és nem dolgozni. Projektek is mindig kedvfüggők, most éppen Cthulhu hangulatú dolgokat szeretek csinálni, de tervbe van még Stalker, Bladerunner, Seven Samurai témájú sorozatok készítése.

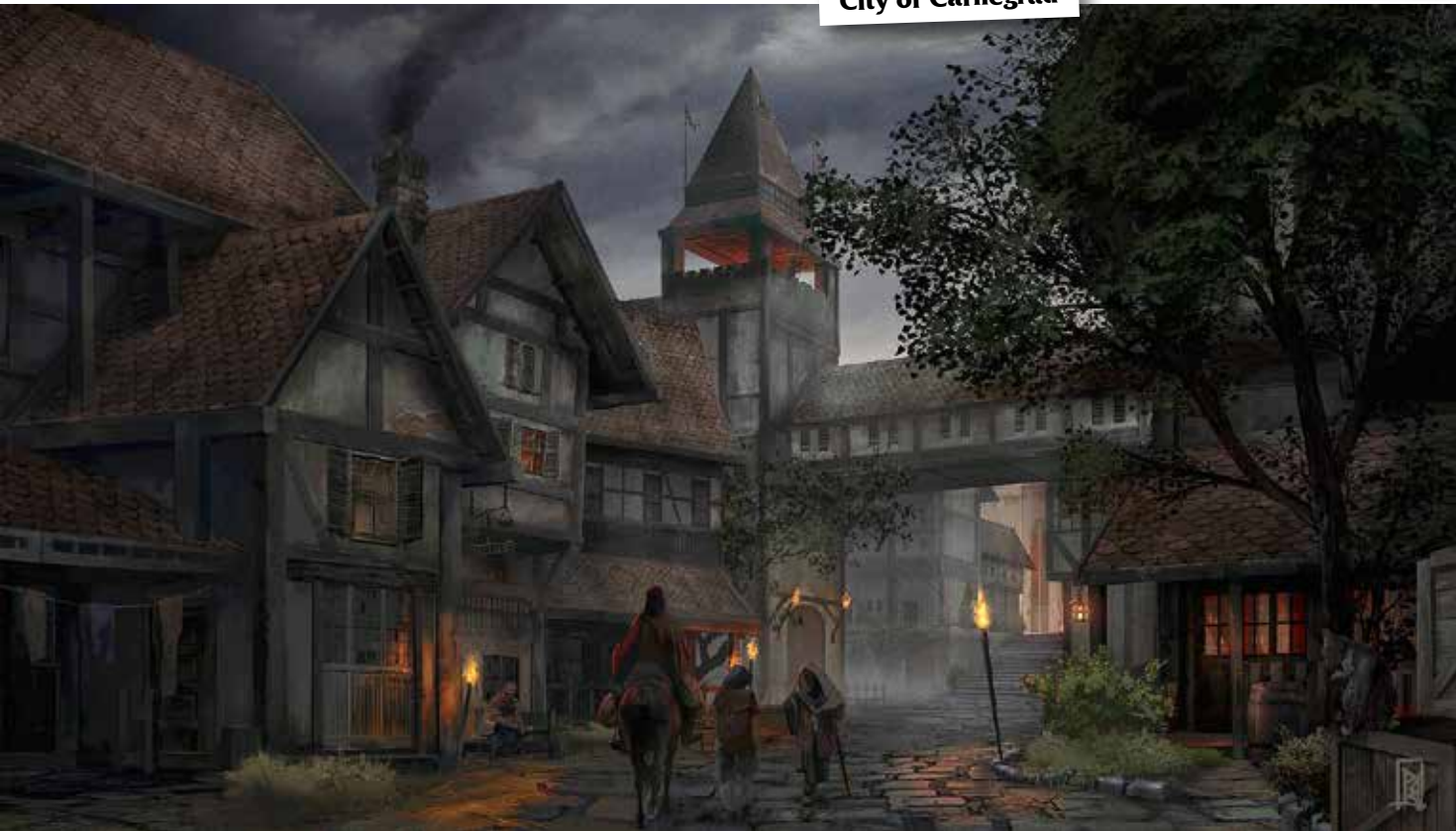
– Ezúton is köszönöm szépen az interjút, és hogy a rendelkezésünkre álltál. További sikeres alkotómunkát kívánok a szerkesztőség nevében!

– Én köszönöm, nektek is hasonló jókat!

Mifume District

City of Carnegrad

„A Lidércfénytől a jelenig, és tovább...”

Czövek Andrea, a sokoldalú boszorkány

A Lidércfény Online kulturális magazin 2003 végi indulása óta eltelt pár év. Durván számolva majdnem 16. Ennyi idő alatt szinte felnőtt egy új generáció, az akkori fiatal, tizenéves alkotóink pedig felnőtté váltak, a huszonévesek pedig anyukák, apukák lettek. Ezen interjúsorozatunkban azokat az őslidércfényeseket kerestük meg,

akik nem adták fel az írást, sőt, a hosszú évek alatt, sok viszontagságon keresztül kitarítottak, és mára komoly sikert, elismerést értek el. A sorban harmadikként Czövek Andreának, írói álnevén Mab Tee-nek tettünk fel kellemetlen kérdéseket. :) Az interjú elejének előzőekkel való hasonlósága nem a véletlen műve! ;)

– Kedves Andrea! Kezdjük az elején. Mikor kezdte írni, mi motivált, hogy ezzel foglalkozz? Mit szólt ehhez a családot, támogatott-e valaki ezen törekvésedben?

– Körülbelül tizenhárom éves koromban kezdtem el írni. Érzékeny lelkű kamasz voltam, segített, hogy kiírhattam magamból a bánatomat, vagy éppen az örömeimet. A családom nem igazán támogatott ebben, inkább csak hóbortnak gondolták. Nehéz volt ezt megélni, hiszen az ember a családjától várna a legnagyobb támogatást, de talán pont ezért lettem elszántabb, és nem adtam fel az álmaimat. Az elmúlt évtizedtől kezdve lehet azt mondani, hogy a családomban észrevették, az írás sokkal több nálam, mint egyfajta hóbort; korábban nem hitték volna, hogy ez nekem „ilyen jól megy”.

– Milyen zsánerekben írtál / írsz? Vannak-e példaképeid, kedvenceid, miket szoktál, szeretsz olvasni?

– Azon kevés szerzők közé tartozom, akik két nyelven alkotnak és jelentetik meg műveiket itthon (és itt nem műfordításról beszélünk). Német nyelven inkább szépirodalmi, német hagyományokkal, illetve útkereséssel foglalkozó versek, szövegek jelentek meg tőlem, de született például egy a Báthory Erzsébet megkísértéséről szóló misztikus történet és krimi jellegű írás is.

Magyar nyelven eleinte versekkel próbálkoztam, aztán 2009-től áttértem a novellákra: többnyire krimi, fantasy és sci-fi alkotásokra.

Konkrét példaképeim nincsenek, inkább a „nagy” írónál arra keresem a választ, milyen úton jutottak el oda, ahova, és mik azok az apró nüanszok, amik segítették őket az útfeljárásukon.

Mindig ahhoz a témához olvasok könyveket, illetve tudománnyal foglalkozó cikkeket, amin éppen dolgozok, vagy érdekel. Például a robotmadaras univerzumom Asimov robottörténetei nélkül nem lett volna az igazi, de mellette elolvastam más zsánerű köteteket, illetve ornitológiával foglalkozó cikkeket, dokumentumokat is, hogy fel tudjam építeni azt a világot.

Valamint, ha megkérnek rá, kortárs írók műveit bétázom, többek között Pusztai Andrea, a Bizánc-trilógia íróőnének alkotásait szoktam előolvasni, akivel közös sci-fi novellánk is megjelent a Galaktika Magazinban.

– Emlékszel-e, hogyan találtál a Lidércfényre akkor, amikor még az internetes keresőszolgáltatások mondhatni gyerekcipőben jártak, a közösségi oldalokról meg még nem is hallottunk?

– Amikor én csatlakoztam, akkor azért már 2009-et írtunk. A karcolat.hu oldalon láttam néhány hozzászólást egy Jimmy Cartwright nevű szerzőtől, melyek egy linket is tartalmaztak a régi Lidércfényes oldalhoz, és éppen egy pályázati felhívásba botlottam.

– Miért döntöttél úgy annak idején, hogy nálunk publikálsz? Találtál-e akkoriban számodra megfelelő más megjelenési lehetőséget?

– Hogy miért döntöttem úgy: naná, hogy a fapajzs miatt! Nekem a fapajzs, amit akkoriban a pályázati nyertesek egyik ajándéka volt, egyfajta szimbólum lett. Annak a szimbóluma, hogy magyarul is tudok jól alkotni (kb. 2009-ig csak német nyelven jelentek meg írásaim itthon). Eltökéltem, hogy nekem kell egy fapajzs, így nálam a bakancslistára került a Preyer Hugodíjjal együtt. Mindkettőt sikerült kipipálni.

A [Holnap Magazin](http://HolnapMagazin) online és nyomtatott felületein is kaptam megjelenési lehetőséget, általában a havi pályázatok nyerteseként.

– *Hogyan emlékszel vissza azokra az időkre? Adott-e neked valamit az, hogy meg tudtál jelenni online felületen, a Lidércfényen? Milyen volt a közösség?*

– Mondhatjuk, hogy a magyar szerzői „karrierem” egyik kiinduló pontja, a Karcolat és a Holnap Magazin mellett, a Lidércfény volt. Végre olyan közösségbe kerülhettem, ahol nem néztek rám úgy, mint egy csodabogárra, azért mert írok. Sok kategóriába fel tudtam rakatni a verseimet, szövegeimet, és kaptam rájuk visszajelzést is. Izgatottan vártam az AKF megjelenéseket, főleg, ha én is kaptam bennük lehetőséget. És sok kortárs szerzőt itt ismertem meg.

– *Amennyire én tapasztalom, írói körökben nem kap túl nagy figyelmet a filmművészet, főleg nem a sorozatok, pedig szinte biztosra veszem, hogy részben, vagy időnként ezen alkotások is hatással vannak az írókra. Veled ez hogyan van?*

– Nagyon sokat néztem a CSI, NCIS sorozatokat, egyrészt azért, mert három évig laborasszisztensként dolgoztam, nagyon szerettem ezt a munkát, és volt szerencsém a növényi kórokozók DNS-vizsgálatához; másrészt meg az érdekelt, hogyan jutnak el az egyes epizódokban a gyilkosig; az epizód felépítése, dramaturgia, karakterek, sablonok, klisék stb.

A Gyilkos elmék című sorozat epizódjait a mai napig szívesen megnézem, és a Hannibal sorozatot, ezekben főleg az emberi mélységek érdekelnek. Egy időben komolyabban olvastam a profilozással kapcsolatos cikkeket, tanulmányokat.

De szerettem nézni az Emberi tényező című sci-fi sorozatot, sajnos csak egy évadot élt meg, korábban a Csillagközi Rombolót, illetve a könnyebb műfajt képviselő Lucifert is.

Mostanában érdekelt még a Rejtjelek és az Átkelők is, itt az információk adagolása volt számomra az érdekes.

A sorozatokból is jól lehet építkezni, ha írói szemmel nézi az ember az egyes epizódokat.

– *Bár az írók között nem kifejezetten szokás erről beszélni, de mégis úgy tapasztalom, hogy sokaknál igen nagy szerepe van a zenének. Te szoktál-e zenét hallgatni, akár írás közben, és ha igen, miféleképp?*

– Nagyon hangulatfüggő, hogy milyen műfajú zenét hallgatok. Nem tudom azt sem mondani, hogy van egy vagy két kedvenc előadóm, inkább mindenevőnek mondanám magam. Az tuti, hogy az amerikai indián zenével vigyáznom kell, mert ha netán még megpróbálom énekelni is a dalszöveget, vagy dobolok hozzá a lábammal, bizony elsírja magát az ég. Néha kapok üzenetet (tényleg szoktam kapni), hogy elég volt az esőből, de nyáron kaptam olyat is, hogy nagyon száraz a föld az erdőben, kellene egy kis eső.

– *Volt-e befolyással a későbbi megjelenéseidre a nálunk történt publikáció? Egyáltalán, hogyan folytatódott az irodalmi karriered, a tanulmányaid a Lidércfény után?*

– Természetesen volt, hiszen a közösség és a pályázatok, a visszajelzések adtak egyfajta támpontot, hogy merre érdemes haladni tartalmilag és írástechnikailag is. Segített belerázódni a pályázatokon való részvételbe.

Magyar vonatkozásban több pályázaton értem el kisebb-nagyobb sikereket, illetve 2015-ben a Férfiak nélkül című novellával Preyer Hugo-díjat nyertem.

– *Egyébként mennyire vagy benne a hazai irodalmi életben? Gondolok itt találkozókra, előadásokra, könyvbemutatókra, könyvvásárookra, könyvhetekre.*

Engem már korábban meggyanúsítottak azzal, hogy nem vagyok élő személy, inkább csak egy számítógépes program, mesterséges intelligencia, mert sosem látnak. Nem is értem, miért mondják. Az elmúlt tíz évben mindössze kétszer lehetett velem találkozni egymás utáni években a HungaroConon. Persze interneten keresztül igyekszem követni az eseményeket.

– *Több novellád megjelent a Galaktikában. Nagy port kavartak itthon és külföldön is a magazin vélt vagy valós dolgai. Téged ezek érintettek-e bármilyen formában? Mint sci-fi írónak, mi a véleményed a nagy múltú visszatekintő, legnevesebb magyar nyelvű sci-fi magazin körüli hercehurcáról?*

– Pontosan kettő: egy közös és egy saját. Nekem nagy szó volt, hogy a Galaktikában megjelenhetett a novellám, ráadásul pont Nemere István novellájával együtt, akinek a Világok világa című sci-fi kötete volt a legelső sci-fi kötet, amit kislányként olvastam. Szerzőként nem érintett a „hercehurca”, velem a kiadó és a szerkesztő is mindvégig nagyon korrekt volt.

Nem látok, és nem is akarok ezekbe a nagy port kavarázó dolgokba belelátni, ahogy annak idején a M.A.G.U.S. esetében sem. Én úgy tudom, hogy a kifogásolt szerzői jogdíjas ügyek rendezve lettek, vagy még rendezés alatt állnak.

Viszont a Galaktikának a külföldi blacklistekről lekerülni kemény és hosszú menet lesz: még most is, 2019-ben, található olyan friss amerikai honlap, ahol figyelmeztetik a szerzőket, hogy ne küldjenek írásokat a magazinnak.

– *Mint azt fentebb is említetted, német nyelven is alkotsz, így is jelennek meg írásaid. Tudnál erről néhány mondatot írni, hogyan alakult így, tudatos volt-e, vagy egyszerűen adódott egy lehetőség, amit megragadtál?*

A gimnáziumban német nemzetiségi tagozatra jártam. 1998-ban a Magyarországi Német Írók és Művészek Szövetsége ([Verband Ungarndeutschen Autoren und Künstler, VUdAK](#)) kiírt egy pályázatot, amin harmadik helyezést értem el. Ennek köszönhetően 1999-ben tagja lettem a VUdAK-nak, és innentől kezdve jelentek meg német nyelvű írásaim a magyarországi Neue Zeitungban, illetve a közös antológiákban.

– *Német nyelvű írásaid közül melyik ért el komolyabb sikert, illetve te melyikre vagy a legbüszkébb?*

– Nézőpont kérdése, mit nevezünk komoly sikernek. A harmadik helyezett Der Alptraum (Rémálom) című novellámnak köszönhetem, hogy tagja lettem a VUdAK-nak. De például 2008-tól kezdve említik a nevem, vagy néhány szóban a német munkásságom, a német nemzetiségi pedagógushallgatóknak szánt tankönyvekben, jegyzetekben vagy olvasható egyéb doktori disszertációkban, dokumentumokban is.

A legnagyobb meglepetést egy Németországban, 2016-ban kiadott kötet jelentette, amiben egy osztrák néprajzkutató írt a magyarországi német szerzőkről, és rólam is írt, mint különőről, mert míg a többi német szerzőnek nyelvi diplomája van, nekem mérnök-informatikusai van, és magyarul is több műfajban jelennek meg az alkotásaim. Itthon ritka az olyan szerző, aki két nyelven alkot és jelentet meg különböző zsánerű írásokat. Az osztrák hölgy alaposan utánajárt a szerzői munkásságomnak is, még a honlapom címét is beírta a kötetbe.

– *Még 2016-ban jelent meg egy német nyelvű cikk, melyben te is feltettél egy fontos kérdést. Konkrétan ezt: „Melyik a fontosabb, egy író, aki német nemzetiségű verseket és novellákat ír, vagy egy német nemzetiségű író, aki egyszerűen csak verseket és novellákat ír?” Azok kedvéért, akik nem tudnak németül és / vagy lusták használni egy fordítóprogramot, összefoglalnád röviden, mi is volt a kérdésedre a válasz, ha volt egyáltalán.*

– A német nyelvű cikk itthon jelent meg, a fent már említett németországi kötet egyfajta kivonataként. Az általad említett idézetet a kötetben is leírta az osztrák néprajzkutató. Az idézett kérdés egyébként egy korábbi német írói találkozón jött elő, ugyanis vita kerekedett abból, hogy nem a szokásos német szépirodalmi írást vittem, hanem egy krimi jellegűt. Konkrét válasz ugyan nem érkezett rá, de utána jobban elfogadták tőlem a más zsánerben írt alkotásokat. Az én célom az lenne, hogy a fiatalabb korosztály is találjon itthoni szerzőtől kedvére való német nyelvű alkotást.

– *Idén nem osztották ki az Avana egyesület által létrehozott Zsoldos Péter-díjat (új zsűri, új szelek, miegymás), amelyen a jelöltek között a „Férfiak nélkül” című, Preyer Hugo-díjas novellád is szerepelt. Hogy érintett ez téged, illetve úgy általában mit gondolsz erről?*

– Véleményem szerint az új zsűrinek jobban fel kellett volna készülnie, és már az eredményhirdetés után közvetlenül kiadnia azt az interjút, ami jóval később megjelent és válaszként szolgált az eredményre. Eddig minden évben kiadták a Zsoldos Péter-díjat, és az új zsűri hirtelen egyik kategóriában sem talált a díjra méltó írást, ami nem baj, de első alkalommal bővebb magyarázattal kellett volna azonnal előállniuk, hogy mi az a mérce, aminek az írásoknak meg kellett volna felelniük.

A zsűrinek jobban oda kellett volna figyelnie, mert a véleményükkel befolyásolhatják az olvasókat, vásárlókat. Engem megállítottak az olvasók az utcán, akik olvasták az eredményhirdetés szövegét, hogy akkor most nincs egyetlen sci-fi szerző, se szerkesztő Magyarországon, aki értene a sci-fihez? Természetesen nem így van, de az olvasók egy része ezt szűrte le a közleményből, és bizony könyvvásárlásnál ez negatívan befolyásolhatja őket.

A további években nem fog bővebb magyarázatra szorulni, ha nem osztanak ki díjat, de első alkalommal, véleményem szerint, az új zsűrinek körültekintőbbnek kellett volna lennie.

– *Kértél-e, ha igen, kaptál-e már szöveges értékelést a zsűritől a fenti novelládra? Hasznos volt?*

– Igen, kértem és kaptam is, 13-as sorszámmal érkezett. Sokkal-sokkal rosszabbra számítottam, mint amit küldtek: értékelték, hogy a férfiak kihálasa klisé ellenére több jó ötletet is belevettem a novellába, mint például a politikai helyzet továbbgondolása, vagy a nők nemváltó műtéte, ugyanakkor hiányolták ezeknek az ötleteknek a bővebb kifejtését, és novella helyett inkább a kisregény formát javasolták, és a szereplők történetének részletezését (volt tesztolvasóm, aki inkább regényt szeretett volna olvasni belőle). Nem állt össze a zsűrinek a novella vége, ez volt a fő problémájuk, illetve nem jöttek rá, hogy ki a fiúnak az apja. Hogy hasznos-e az értékelés? Mindenképpen! Köszönet érte!

– *Ha jól emlékszem, kedveled a korabeli (1800-as, 1900-as évek eleji) ruhákat. Ez egy-egy Facebook poszton kívül megnyilvánul-e még valamiben? Van-e ez hatással az írásaidra?*

– Igen, tulajdonképpen ezek a ruhák vezettek el a steampunk zsánerhez és az ötletemhez, amihez kitaláltam egy világot. Bár nem steampunk, de a Talált, süllyedt novellám története kapcsolódik ahhoz az ötlethez, amit talán egyszer majd sikerül megvalósítanom. És ezzel a novellámmal szereztem meg a hön áhított Lidércfény Fapajzsot, ez erőt adott a folytatáshoz.

– *Ha szintén nem csal az emlékezetem, pár éve íjászokdtál is, illetve talán még japán kardművészetet is tanultál. Én magam ugyan nem tartom ezt sem különkódésnek, sem furcsának (mármint azt, hogy valaki nő léte ilyenekkel foglalkozik), hiszen annó, mikor még középkori haditornával foglalkoztam,*

megszoktam. Mi több, a magyar történelem is jegyez harcossal lelkületű asszonyokat, hogy pl. a vikingekről ne is beszéljünk. :) De a kérdés azért modern korunkban felmerül: mégis miért?

– Az íjászokdás stimmel, a japán kardművészet sajnos csak álom maradt egyelőre. Az íjászokdásban a történelmi hagyományok tisztelete, a közösség, a hangulat és a verseny izgalma vonzott. A japán kardművészetben a fegyelem, a tisztelet vonz, valamint maga harcművészet, illetve a kard. A katanának lelke van, ha nem tisztele a katanát, a katana sem tisztel téged. Engem egyébként, mindenféle kard, tőr, vágó és szúró eszköz érdekelt.

Írásnál, a harci jeleneteknél szerintem nagy előny, ha valaki valamilyen harcművészeti körben mozgott és rendelkezik tapasztalattal.

– *Jól tudom, hogy civilben programozóként dolgozol? Nőként mennyire nehéz beilleszkedni egy alapvetően férfiak által lefedett szakmába? Ér-e bármilyen módon hátrány?*

– Nem ér, jelenleg a meglévő tudásomat frissítem, illetve új programozási nyelveket tanulok. Manapság talán már könnyebb, és sokkal elfogadottabb, ha egy nő programozással foglalkozik, mint korábban. De még élénken élnek bennem az emlékek, amikor a kétezres évek elején, a diplomám megszerzésekor, az első szemeszterben a lengéscsillapító, illetve az autómotor működési elve alapján magyarázták a differenciál- és integrál egyenletrendszereket. Nekem, mint nem műszaki iskolából érkező nőnek, ez elsőre eléggé nehéznek tűnt, hiszen nagyon gyorsan meg kellett tanulnom az autó különböző alkatrészeinek, rendszereinek a működését, ha meg akartam érteni a tananyagot, és akkoriban még csak jogosítványom sem volt.

– *Időnként boszorkánysággal vádolnak. Mi lesz az ilyen meggondolatlan egyénekkel? :)*

A beavottak tudják az igazságot, a meggondolatlan egyéneknek pedig meg szoktam említeni, hogy nálam mindig van hely a friss húsnak a fagyasztoóban. :-)

– *Hogyan tovább? Mík a rövid- és hosszú távú terveid az irodalmi élet röögös labirintusában?*

– Egy évtizede, 2009-ben történt nálam egy nagyon éles váltás: a német nyelvű, többnyire szépirodalmi írásokról áttértem a magyar nyelvű fikciós vonalra, és a nulláról igyekeztem egy színtre felépíteni a Mab Tee álnevet.

Most, 2019-ben, ismét éles váltásra készülök, egy új zsánerben, új álnévvel szeretném folytatni a megkezdett utamat, és követem tovább a „nagy tervet”.

Természetesen könnyen elképzelhető, hogy egy-egy sci-fi novella erejéig visszatérek, mint Mab Tee, de most úgy érzem, a céloimhoz az új zsáner visz tovább.

A sci-fi közegeben töltött elmúlt évtized rengeteg élménnyel, tapasztalattal és tanulsággal szolgált. Hálás köszönetem mindazoknak: olvasóknak, szerzőknek, kiadóknak, szerkesztőknek, köztük nektek, a Lidércfénynek is, hogy segítettek továbbmenni a röögös utamon az álmaim felé.

Köszönöm szépen a lehetőséget!

– *A szerkesztőség nevében köszönöm, hogy kötélnek álltál, és interjúsorozatunkban téged is bemutathattunk! Ezúton is további sikeres irodalmi munkát kívánok!*

kosakati

Szőke herceg sötétkéék lovon

Friss dunai szél surran be a magas, sokemeletes házak közé...

A házak szürkék, koszosak, tömegükkel agyonnyomják az utcát. Csak valahol fent látszik az ég kékje... Kék, szürke, tarka... Ég, házfalak, és lenn a tömeg. Kavargó, nyüzsgő, tarka tömeg. Kifogástalanul elegáns, divatlapból kicsöppent nők, férfiak, és életunt, fáradt, slampos, elhanyagolt, elgyötört emberek vegyesen. Idősek, fiatalok, magasak, karcsúak, teltkarcsúak és kimondottan kövérek. Van itt minden. Itt semmi sem szokatlan, semmi sem feltűnő. Nem is nagyon néznek egymásra az emberek, csak sietnek, vagy vánszorognak a dolgaik után.

Aztán valami mégis felkelti a közönyös tömeg érdeklődését. A legtöbben egy irányba kezdenek bámulni. Kíváncsi vagyok, mi zökkentette ki az embereket a fásultságukból, én is arra fordítom a fejem.

Égszínkéék hajú fiatalember sétál a tömeg közepén. Nem tudom, honnan keveredett ide, talán a friss, tavaszt ígérő szél varázsolta elő. A járókelők utat engednek neki, hogy jobban megnézhessek. Sokan lassítanak, megállnak, bámulnak. A srác szemmel láthatólag élvezi. A pesti utcán feltűnést kelteni, az bizony nem semmi.

Én is lassítok, megnézem rendesen. Nem mindennapi jelenés. A valószínűtlenül magas, karcsú fiú tetőtől talpig csupa kék. Látszik rajta, hogy a kék különböző árnyalatait gondosan válogatta össze. A cipője sötétkéék, a farmerja egy kicsit világosabb. Rövid bőrkabátja is kék, pulóvere szintén. A haja égszínkéekre festve, és a szeme is majdnem ugyanabban az árnyalatban ragyog.

Megbámulom, mint egy szép virágot, egy festményt, vagy egy autót. Tetszik a gondosan megkomponált harmónia.

A srác lassan megy, gondosan begyűjti a kíváncsiskodó, elismerő és megbotránkozó tekinteteket. Tekintete most megáll egy pillanatra, egyenesen a szemembe néz. Észreveszi, hogy az én pillantásomban több van, mint érdeklődés. Valóban több van ebben a percben a szememben. Vidám mosoly van az arcomon, a találkozás öröme. A kezem is felemelem, hogy intsek... neked. Mert te ott lépdelsz a srác mögött pár lépésre. Hozzám igyekszel, rád vártam, és most örülök neked. Visszamosolyogsz, és intesz nekem. A fiúnak hirtelen leesik a tantusz, és hátrafordul. Azonnal rájön, hogy a mosoly, az integetés neked szól, nem neki. Az elismerő pillantás még az övé volt, de a mosoly, és az integetés már a tied.

Elneveti magát, és vidám lendülettel lépked tovább. Talán úgy érzi, hamarosan szembejön majd az is, akinek a kék harmóniát komponálta, aki majd úgy örül neki, mint én neked.

A kép szertefoszlik, felébredek.

Sötét van, csak az utcai világítás fényei szűrődnek be. Még sem próbálom megsaccolni, hogy hány óra lehet. Még egészen biztos, hogy éjszaka van, megpróbálok újra elaludni. Nehezen megy. Kicsit forgolódom a takaró alatt, és visszaidézem az iménti álmot. Az álomban, mint mindig, keverednek a valóság és a képzelet elemei. A pesti utcán sétáló csupa kék fiú valóságos elem. Valóban láttam, valóban tetszett, valóban begyűjtötte az elismerő pillantásokat. Az enyémet is. Csak a valóságban te nem sétáltál mögöttem pár méterrel. Akkor éppen valahol máshol jártál. Csak én gondoltam rád, mert a kék fiúról eszembe jutott a te kék szemed.

Nagy nehezen elalszom, és újabb álom következik.

Fahéj illata tölti be a pici konyhát. Kinyitom a sütőt, kiviszem az almatortát. Tálra teszem, felszeletem, porcukrot szitálom rá. A fahéj illata téged is kicsal a szobából, az ágyból. Letelepsz az illatozó almatorta mellé, és egy kicsit kéreted magad.

– Ez egy kalória-bomba, el fogok hízni.

– Nem baj, legalább pár dekával több lesz belőled – sütöm el az ősrégi viccet.

A harmadik szeletre már szinte rá sem kell beszélni, az már majdnem önkéntes. Dicséred a süteményt, közben a porcukor a karodra szóródik. Le akarod söpörni, de megelőzlek. Nyelvemmel tüntetem el a szájevény cukrot.

– Ugye milyen malac vagyok? – kérdelem nevetve.

Túród a malackodást, sőt, az sem zavar, hogy nyelvem már ott jár, ahová nem is jutott cukor. Kezed a hajamon pihen, csak néha rebben egyet-egyed, amíg arany-oroszlán testeden kalandozom. Aztán magára hagyjuk az almatorta romjait, és újra az ágyban vagyunk. Érzem a tested melegét, illatát, elmerülök egy vég nélküli jó érzésben.

Ez a kép is szertefoszlik, ez is csak álom volt. Megint ébredem.

Egy pillanatra felkapcsolom a villanyt, ránézek a faliórára. Még mindig csak hajnali három van. Az előbbi álom még nem szállt túl messzire. Szinte érzem még a fahéj illatát, a tested illatát, melegét. Pedig most csak a takaró ölel körül, nem a karjaid. Simogatom forró testemet, ahogy te simogattad még az előbb, álmomban. Ahogy rád gondolok, gerincemen végigszalad az a bizonyos finom, mézes borzongás. Aztán csak fekszem, nézem a sötétséget, a beszűrődő fényeket. Lassan visszamerülök az álomba.

Szerencsém van, mert az előbbi álmomba keveredek vissza. Az álom és az ébrenlét határán még gyorsan elhatározom, hogy délelőtt feltétlenül sütök valami fahéjasat. Igen nagy kedvet kaptam hozzá.

Az álombéli kis házban vagyunk újra.

Testemet körülölelik a finom, meleg takarók, és a takarók alatt a karjaid. Mellem a melledeh, combom a combodhoz simul. Átölelsz, félálomban pihensz. Magamban méltatlankodom, hogy hibás a rendezés, hiszen jobb lett volna pont ott folytatni, ahol az előbb felébredtem. Az álombéli délután legizgalmasabb része pont kimaradt. Felébredtem, mikor ágyba bújtunk, és akkor keveredtem vissza az álomba, mikor már éppen kipihenni készültünk azt, ami az ágyban történt. Úgy jártam, mint aki filmet néz, és pont a legizgalmasabb jelenetnél megy ki a szobából valamiért.

Kellemesen elfáradva öleljük egymást és lassan álomba merülünk. Azt álmodni, hogy elalszunk, és közben tudni, hogy éppen álmodom, jó kis zűrzavar.

Az ébresztőóra éles hangja vet véget az álombéli gubancnak és egy pillanat alatt mindent helyre tesz. Reggel van, hat óra. Jókedvűen és teljesen átizzadt hálóingben ébredek.

A meleg víz, a tusfürdő illata felfrissít. Belenevetek a tükörbe, és leltározok. Ahogy krémezem az arcom, a nyakam, a kezem, a lábam, ahogy simára borotválom a bozótosodó részeket, hogy olyan legyen, ahogy nekem is tetszik és te is szereted. Mindent rendben találok. Saját testem látványa felizgat. Minden hegy, völgy és domb sima, felfrissült, és simogatásra vár, a te érintésedre vár.

Kávézom. A kávéillatról eszembe jut egy másik kellemes illat, a fahéj. És persze eszembe jut az álom. Sütők is gyorsan egy jó fahéjas almás pitét. A tetejét bőven megszórom porcukorral. Néhány szeletet beleteszek egy csinos kis dobozba, aztán öltözökni kezdek. Nemsokára indulnom kell, hogy odaérjek a megbeszélthelyre, pontosan a megbeszélthelyre.

Hosszú az út, a busz dőcögése, zúgása elálmósít. Felidézem magamban egy régebbi álmomat, ami kicsit romantikus, kicsit groteszk, de megmagyarázza, hogy miért nevezlek tréfásan szőke hercegnek, sötétkék lovon. Mert ebben az álomban bizony sötétkék a ló, és nem csak a ló...

A sziklás hegytetőn álló csupa kőcsipke, csupa torony kastélyból osontunk ki titokban, és a közeli erdő felé vágtattunk, valamikor a lovagkorban... Magad mellé emeltél a nyeregbe, és én féloldalt ültem, ahogy azt a korabeli ruha megengedte. Iszonyú kényelmetlen volt. A derekam, a nyakam kicsavarodva, a ló pedig dobált. Csak az kárpótolt, hogy beléd kapaszkodhattam, hozzád simulhattam.

A ló hatalmas volt, igazi csataló, és sötétkék, mint a valóságban az autód. A korabeli ruha is kék volt rajtad, kék és ezüst, csupa bőr, bársony és fém. Hosszú, szőke hajad a tarkódon valami ezüst ékszerrel összefogva viselted. A fémdíszek a ló ritmusa szerint hol itt, hol ott nyomták a karom, a derekam, az arcom. Rajtam egy nagyon szép, de szörnyen kényelmetlen ruha volt, csupa bordó selyemből, bársonyból és aranyból. Egy ilyen költeményben még egy kimondottan ronda nő is csinos, csak tudjon benne mozogni, és kapjon egy kevés levegőt.

A ló vágtatott, dobált és búzlótt. Alig vártam, hogy az erdőbe érjünk, és megszabadulhassak ettől a kényelmetlenségtől. Mivel tudtam, hogy ez csak egy álom, egyszerűen kikapcsoltam a ló szagát. Valamivel jobb lett a helyzet. Most már éreztem a tavaszi szelet, az erdő illatát. Végre egy tisztásra értünk.

A nagy dög sötétkék lovat kikötöttem, és mi leültünk a fűbe, a vadvirágok és pillangók közé. Öleltél, csókoltál, és máris elfelejtettem, hogy az iménti vágtatástól fáj minden porcikám.

Korabeli, gyönyörű-szép, de rendkívül bonyolult csomagolásunk nem tette lehetővé, hogy bőröd a bőrömhöz simulhasson tetőtől talpig, és türelmetlenek is voltunk. A vetkőzésben máskor segédkező komorna és inas sem volt velünk, így aztán csak a „csatlakozáshoz” feltétlenül szükséges részleteket tettük szabaddá.

Pillanatok alatt belém hatoltál. Vadul, szenvedélyesen, majdnem durván öleltél. Mivel már mindketten túlságosan is izgatottak voltunk, és álszent neveltetésünknek köszönhetően híret sem hallottuk előjátéknak, hamar elértük a csúcspontot. Olyan volt az egész, mint egy hirtelen kitört, vad vihar.

Csomagolásunk félig szétdúlt bonyodalmaiban hevertünk a fűben, egymást átölelve.

Az álom logikátlan logikája szerint arra emlékeztünk, hogy majd idősebb korunkban, egy másik korszakban, ahol szexnek nevezik azt, amit ebben a korban csak bűnös gerjedelemnek, amikor csonttörő csataló helyett egy kényelmes autó lesz alattunk, amikor praktikusabb ruházatunk lehetővé teszi, hogy ne álljon közénk még egy fölösleges cérnaszál se, akkor mennyire más lesz majd az ölelés.

Hosszú az út, még mindig a buszon zötykölődöm. Eszembe jut egy másik álom is. Becsukom a szemem, és ezt is felidézem, hogy gyorsabban teljék az idő.

Ebben az álomban valami távoli csillag környékéről idekeveredett utazó voltam, aki kedve szerint változtathatta a külsejét, és aki a szerelem csapdájába esett ezen a bolygón. Tudtad, ki vagyok, de nem féltél tőlem. Csak attól féltél, hogy egyszer majd elmegyek, vissza a csillagok közé. Élvezted alakváltós játékaimat, és bízta benne, hogy még sokáig le tudod kötni a fantáziámat.

A hátadon feküdtél, föltérdeltem rád, térdeim a derekadhoz szorultak. Tenyeremmel a válladra támaszkodtam, kezéd a derekam, a csípőmet markolta. Lassan ringatózva élveztük a ritmust.

– Na, most milyen legyek? – kérdeztem kacéran.

– Vörös és kövér! – mondtad nevetve, és belepírultál.

Tükör a mennyezeten, tükör az ágy fejnél, tükör minden oldalon. Hangulatunk hívta elő őket a falakból, hiszen egy álomban ennek sincs semmi akadálya.

Figyeltem az arcod, hogy tetszik-e a változás, közben a tükrökben is lestem, milyenné alakultam. Viccből kicsit eltúloztam a dolgot. Voltam vagy száz kiló, a bőröm egész világos, igazi malacrózsaszín lett. Combjaim vaskossá lettek, csípőm több mint párnás, hatalmas, kerek melleim csak úgy rengtek a mozgástól. Bronzvörös hajtömegemmel beborítottalak, ahogy közelebb hajoltam egy csókra. Nevettünk, élveztük a bolondozást.

Aztán azt kérte, hogy legyek indián lány egy kicsit. A bőröm egy pillanat alatt sárgásbarnára váltott, a vörös hajzuhatag pedig hosszú, kékesfekete fonattá változott. Hasra feküdtem, te pedig tetszéssel simogattad végig olajosan csillogó, karcsú testemet. Fölém térdeltél, és megemelted a csípőmet, hogy újra belém hatolj.

Aztán végigzongoráztunk még néhány formát és formációt.

Hajszálvékony, törékeny, magas, szőke, északi szépség voltam, aztán aranysárga bőrű, koromfekete hajú, kínai kislány, aztán dús keblű, déltengeri „vahine”, amilyeneket Gaugain festett. Aztán minden, amit kitaláltál, amit kitaláltam. Ha kicsit eltúloztam a kilókat, vagy a színeket rám szóltál:

– Na! Ezt azért ne!

Ilyenkor kicsit visszavettem a kilókból, a színekből, a furcsa formákból.

– Most vigyél a csillagokba! – kérte.

A csillagokba. Ez az egyik kedvenc játékunk.

Eltűnt a kényelmes, nagy ágy, eltűntek a tükrök, eltűnt az egész szoba körülöttünk. Egy üveggömbszerű hajóba kerültünk egy pillanat alatt. Körülöttünk ragyogtak a csillagok milliárdjai, mi pedig súlytalanul lebegtünk a gömb belsejében. Összeölelkezve úsztunk a boldog lebegésben.

Nagy sokára belefáradtunk a játékba, kívántuk már a beteljesedést. Rám hajoltál, belém hatoltál, és a közös élvezet pillanatában már nem tudtam fenntartani a játékos jelmez-testet, visszaváltottam eredeti alakomba, és te a jól ismert, régi kedvest ölelhetted.

Bármilyen hosszú is egy út, egyszer csak véget ér. Megérkezem a megbeszélthelyre. Leszálok a buszról, fejemben még kavarganak a felidézett álmok, de már inkább az elkövetkező órák valószínűsége izgalma foglalkoztat.

Hosszú kabátom kigombolva libeg sietős lépteimtől, cipősarkam vidáman kopog az aszfalton. Már messziről észreveszem az autót, amiben ülsz, és rám vársz. Sietek, hogy mielőbb veled lehessenek, aztán mégis percekig állok egy helyben mozdulatlanul. A kocs mellett állok, és nézlek az ablakon keresztül. Korábban érkezhettél, fáradt lehetsz, mert kissé hátradöntöttem az ülést, és csukott szemmel pihensz.

Nézem szép, nyugodt arcodat, hosszú szempilláidat, a huncut, kis ráncot a szád szögletében, ami most alig láthatóan, kismulva pihen.

Bolondos álomra gondolva megállapítom, hogy rajtad bizony egy molekulát sem kell változtatni.

Megérezed, hogy nézlek, kinyitod a szemed, és megjelenik az arcodon az a kedves mosoly, amit úgy szeretek. Egy perc múlva már melletted ülök. Sietősen indítasz, suhanunk pár percig, és máris elérjük kedvenc tisztásunkat.

A sötétkék autó összes ajtaja tárva-nyitva, özönlik be a napfény, és a tisztás bodzáinak, akácainak illata. Nincs már rajtunk semmi felesleges, de mielőtt átölelnél, előveszem a kis dobozt, kinyitom, és megkínállak a fahéjas süteménnyel. Beleharapsz a sütibe, és a porcukor a bőrödre hullik, ahogyan álmodtam, ahogyan kell...

Bánsági Andor

Kovács László programozó matematikus utolsó vallomása

1979. február 18-án születtem. Szüleim ötéves koromban elváltak, így anyámmal nőttek fel. Apámmal ritkán találkoztam, de ennek ellenére soha nem voltunk rosszban. Inkább úgy jellemezném a kapcsolatunkat, mint egy laza barátságot, ahol egyik fél sem vár túl sokat a másiktól, de azért meghallgatja, bármilyen nyúge is legyen. Nevemhez hasonlóan a külsőmben sem volt semmi rendkívüli. Nem voltam sem csúnya, sem kövér, de erős és karizmatikus sem. A tornasorban mindig az utolsó harmadban álltam, és egyetlen csapatsportban sem voltam kiemelkedő. Az erősebb fiúk többnyire békén hagytak, így csak ritkán kellett elszenvednem olyan megaláztatásokat, ami az osztály vakarcsainak mindennapos kinszenvedést jelentett.

A számítógépek iránti érdeklődésem már korán megmutatkozott. Mivel anyám nem keresett annyit, hogy saját PC-m legyen, amikor csak tehettem, az iskola géptermeiben ültem. Igazság szerint ez volt az egyetlen dolog, amiben komolyabb tehetséget mutattam fel, így az informatikatanárom már hetedik osztályos korom elején kulcsot adott a gépterem szertárához, ahol az iskola szerverei is voltak. Persze ez nem jelentette azt, hogy mindenhez szabadon hozzáfértem, de az infóterem gépeit kiszolgáló szerverhez adminisztrátori jelszót kaptam. Ezenkívül a régi, már használaton kívüli gépekkel is azt csináltam, amit akartam, így rövid úton a hardverépítésben is tapasztalatra tettem szert.

Anyám egyszerre örült és aggódott szenvedélyem miatt. Egyrészt megsejtette, hogy az informatikában komoly pénz van, és nagy jövő állhat előttem, ha támogatja ezirányú tanulmányaimat, másrészt hívő emberként a gépeket istentelen szerkezeteknek tartotta, ezért mindenképp szükségét érezte, hogy vallásos nevelésben is részesüljek. Így beíratott hittanra, a vasárnap reggeli mise pedig kötelező programmá vált. Nem mondanám, hogy a próbálkozása különösebb sikerrel járt volna. Az erkölcs-tant ugyan magamévá tudtam tenni, de az a fajta hit, ami minden hívő ember sajátja, valahogy sohasem akart megszületni bennem. Hiába hallgattam figyelmesen a prédikációt minden vasárnap, ha odafentről senki sem szólt hozzám.

Gyerekfejjel Isten hallgatására persze különféle elméleteket fabrikáltam. Először úgy hittem, hogy egyszerűen ő is ugyanolyan szürkének és érdektelennek tart, mint mindenki más, ezért nem szentel figyelmet nekem. Később, amikor tudatosult bennem, hogy nevemet még legalább tízezer ember viseli, arra gondoltam, hogy az angyalok egyszerűen rendre összekevernek valaki mással, ezért nem jut el hozzám az Úr hangja. Mivel két-ségbeejtőnek éreztem ezt a helyzetet, úgy döntöttem, hogy saját nevet választok magamnak, olyat, amit senki más nem visel. Néhány nap kutakodás után találtam egy ritka nevet, amit osztálytársaimmal is közöltem. Anyám azonban kijelentette, hogy hülyeségeket beszélek, és az egyetlen szervezet, ami hivatalosan is számontartja „ügyfelei” gúnynevét, az a rendőrség. Én azonban nem elégedtem meg ennyivel. Előkotortam egy régi igazolványképem, a hátoldalára ráírtam új nevem, majd a következő mise után a feszület alá tettem a virágok közé. Napokig vártam, de semmi sem történt, így végül feladtam minden vallásos próbálkozásom, és jegeltem a kérdést.

Természetesen egy idő után apámnak is feltűnt, hogy van valami, ami iránt fokozott érdeklődést tanúsítok, és élvezettel beszélek róla, így a maga módján megtett minden tőle telhetőt,

hogy ezen az úton segítse fejlődésemet. Ezért ajándékozott meg a tizenharmadik születésnapomon egy kissé viselt Commodore 64 számítógéppel, valamint a hozzá tartozó magnóval és néhány kazettával. Apám választása jól mutatta hozzá nem értését, hiszen a Commodore 64 akkoriban már itthon is meglehetősen elavultnak számított. Én mégis boldog voltam, hogy végre van egy saját számítógépem, amin úgy írhatok kódot, hogy abba senki sem szól bele.

A kazettás háttértárolót persze gyűlöltem, és mindent megtettem, hogy szerezzek egy floppymeghajtót. A szertárban volt ugyan néhány darab, azonban ezek közül már csak az egyik működött, és hiába volt használaton kívül, az iskola egyetlen leharcolt eszközét sem volt hajlandó eladni. Még a számítéktanárom közbenjárására sem. Így történt meg, hogy életemben először a nyári szünet során több időt töltöttem a szabadban, mint a lakásban. Gyümölcsszedéssel és papírgyűjtéssel sikerült annyi pénzt összeszednem, hogy iskolakezdésre meg tudtam venni a hön áhított kiegészítőt, valamint egy doboz használt lemezt.

Ettől kezdve az iskolás éveim egyformán teltek. Nyáron mindefféle munkát elvégeztem, hogy ősszel már a legújabb géppel indulhassak neki az évnak, a tanévet pedig az osztály-, a gépterem és a szobám közt ingázva töltöttem. Egyetlen szabadidős tevékenységgel törtem meg a hétköznapi monotonitását: minden péntek este lementem a Csokonai Mikroklubba. Itt ismerem meg leendő barátnőmet és későbbi feleségemet, Máriát. Marcsi nem volt egy bombanő, ahogy a többi lány sem, aki megjelent a klubban. Egy szürke kis egérke volt, de a szemében volt valami különös ragyogás, amikor a gépekről beszéltem neki vagy működésre bírtam egy menthetetlennek tűnő masinát. Filigrán alkata és kellemes illata valóságos sztarra tette őt köreinkben. Matematikus apja azt akarta, hogy kövesse őt a pályán, de Marcsit jobban vonzották a számítógépek, mint a kockás füzetek.

Az elkövetkező évek során nem volt hiányérzetem. Húszéves voltam, amikor megkértem Marcsi kezét, az esküvőnkre pedig a diplomaosztó után három hónappal került sor. Ezután öt évig dolgoztam egy mesterségesintelligencia-kutatással foglalkozó vállalatnál, majd 2004 tavaszán néhány kollégámmal és barátommal megalapítottuk a Cyber Unicorn céget. Mi is mesterségesintelligencia-kutatásra és -fejlesztésre specializálódtunk, de teljesen egyedül megközelítést alkalmaztunk. A cég stabilan fejlődött, és úgy éreztem, nincs előttünk akadály. 2007-ben a Cyber Unicorn egy jelentős tőkeinjekciót is kapott, de a befektetők megmaradtak csendestársnak, és nem szóltak bele a munkánkba.

A cég sikerének alapját az egyik ötletem adta, ami a gyakorlatban is kiválóan bevált, és használható termékek sorát eredményezte. Ennek az volt a lényege, hogy a logikai háló közepén – vagyis inkább alatta – egy ún. motivátor mag helyezkedett el. A hagyományos mesterséges intelligenciával ugyanis volt egy komoly probléma: akármennyire is fejlett volt, önmagától nem csinált semmit. Az ember persze adhatott neki feladatokat, sőt hosszasan elbeszélgethetett vele úgy, hogy észre sem vette, nem egy hús-vér emberrel áll szemben. Az ösztön azonban teljes mértékben hiányzott belőle. A mesterséges intelligenciának, mivel nem voltak ösztönei, nem voltak céljai sem.

Ezt a problémát oldottuk fel a motivátor maggal. A működése viszonylag egyszerű volt: Először is meghatároztuk, hogy milyen intelligenciát akarunk létrehozni, mi lesz a feladata. Vegyük például az egyik legelső termékünket: az okos kávéfőző három alapvető szükséglettel bírt: áram, kávé és víz. Ezek szintjét három szenzor mérte, amik a magba voltak bekötve, és ha valamiből hiány lépett fel, a szenzor jelezte ezt a mának, ami a hiány mértékével arányos feszültségnövekedést idézett elő. Szintén a magba volt bekötve még egy negyedik érzékelő is, ami a kávékimenetet mérte az idő függvényében. Ez folyamatosan egy kicsit magasabb feszültséget adott le az optimálisnál, akkor is, ha a kávéfőző éppen működött. A feszültség mértéke ebben az esetben a lefőzött kávé mennyiségével fordított arányban változott.

A logikai burok érzekelte a magból érkező feszültségnövekedést, valamint azt, hogy melyik szenzor váltotta ki. A burok feladata tehát a feszültség csökkentése volt, ezt pedig úgy tudta elérni, ha a megfelelő szinten tartja a rendelkezésre álló kávé és víz mennyiségét. Mivel a folyamatos tápellátás egy akkumulátor közbeiktatásával biztosított volt, a mag feszültségérzékelője csak ritkán kapott szerepet. A kávéfőző persze nem tudta kiszolgálni önmagát, így a szükségleteit az embernek kellett kielégítenie. Ezt pedig legegyszerűbben úgy tudta elérni, ha a beszédszintetizátor segítségével megszólította gazdáját.

Mivel minden rendszerben az ember a leggyengébb láncszem, minimalizálni kellett az emberi mulasztás vagy figyelmetlenség okozta hibák lehetőségét. Alapvetően senki sem vár túl sokat a kávéfőzőjétől: működjön, amikor kell, és lehetőleg ne romoljon el sosem. Mi azonban azt akartuk, hogy az emberek érzelmileg is kötődjenek a termékünkhöz, így a mag köré egy személyiséget is szőttünk. A kávéfőző minden reggel üdvözölte gazdáját, és megkérdezte, hogy aludt, milyen kávé szeretne. Ha pedig valamiből hiányt szenvedett, kedves hangon figyelmeztette tulajdonosát, hogy ideje utántölteni. A gondoskodást mindig verbális visszacsatolás követte, ami tovább erősítette a gazda érzelmi kötődését a gép iránt.

Ha a kávéfőzőt elhanyagolták vagy huzamosabb ideig nem használták, a magban feszültségtúllépés következett be, és a mag a logikai egységgel együtt leolvadt. Természetesen a gép kialakítása olyan volt, hogy egy ilyen leolvadás a mechanikai részben is javíthatatlan károkat okozott. A kör tehát így zárult be: A gép kávé akart főzni, és az ember is kávé akart, de érzelmileg is kötődött a géphez (és persze anyagi érdeke is volt a hibátlan működése), így nem hanyagolta el azt, következésképp a gép kiválóan működött. Ezt a pozitív visszacsatolási elvet más eszközöknél is alkalmaztuk, és egy egész termékpalettát hoztunk létre. A termékeinket úgy vették, mint a cukrot, a cég pedig szárnyalt. Minden anyagi gondunk megszűnt, és biztos voltam benne, hogy ragyogó jövő áll előttünk.

Egy évvel később azonban minden összeomlott. Legalábbis számomra. Marcsi bejelentette, hogy el akar válni. Hosszú ideje éreztem, hogy gond van a kapcsolatunkkal, de mindig a munkába temetkeztem, és a szőnyeg alá söpörtem a problémákat. Azt hiszem, az első negatív jelek akkor jöttek, amikor a gyerekvállalásról kezdtünk el beszélni. Folyamatosan terelt, és kifogásokat keresett: hol az volt az indok, hogy még rengeteg mindent át akar alakítani a házon, mert „nem akar kuplerájba szülni”, hol csak a munkáját okolta. Én viszont nem akartam húzni az időt, így aztán egy heves vita során azt vágta a fejemhez, hogy nem lennék jó apa. Ez szíven ütött, és mindent elkövettem, hogy a rólam alkotott képe megváltozzon: igyekeztem minél kevesebbet túlorázni, és több közös programot szervezni. Kirándulás kirándulást követett, de minél többet próbáltam tenni a kapcsolatunkért, annál reménytelenebbnek éreztem a helyzetet. Marcsi hajthatatlan volt.

A válóper gyorsan lement, és mire felfogtam, mi is történt, már mindennek vége volt. A vagyonszerzés során csak a

házhöz ragaszkodtam, de szerencsére volt annyi tartalékom, hogy Marcsi részét ki tudjam fizetni, és ne kerüljön sor árverésre. Amikor az utolsó holmijaival a kezében kilépett az ajtón, és közönyösen elköszönt, egy hang sem jött ki a torkomon. Csak néztem rá faarccal, és kerestem a tekintetében valamit, amibe belekapaszkodhatok, ami azt sugallja, hogy ez az egész csak egy ócska színjáték, és egy nap majd ugyanolyan mosollyal jön haza, ahogy minden este az évek során. A napok először hetekké, majd hónapokká sokasodtak, de a ház továbbra is üres és néma maradt, csak a gépek halk zümmögése töltötte be a teret. Marcsi örökre kilépett az életemből.

A hiánya eleinte elviselhetetlen volt. Éjszaka gyakran felriadtam, és ösztönösen utánanyúltam, de csak a hideg párnát markoláztam. Munka vagy utazás közben számtalanszor éreztem úgy, hogy a telefonom rezeg. Ilyenkor mindig reménykedve kaptam elő a készüléket, hátha ő hív, de a kijelző semmit sem mutatott. Minden egyes alkalommal csak fantomrezgés volt, amit éreztem. Három hónapnyi szenvedés után nyúltam először pótszerhez. Fogtam a legjobb MI chatbotunkat, és az adatbázisába feltöltöttem a teljes levelezésünket, valamint az összes chatlogot, amit csak találtam, még Marcsi SMS-eit is átmásoltam a telefonból: betanítottam az MI-t, hogy képes legyen Marcsit utánozni.

A szimuláció szinte tökéletes volt. Ha eluntam a munkát, vagy egy kis szünetre volt szükségem, egyszerűen ráírtam, és beszélgettünk egy kicsit az aktuális projektről, vagy ami épp eszembe jutott. Véletlenül kiválasztott időpontokban még SMS-t is küldött, hogy hiányzom neki, és nagyon várja, hogy hazaérjek. Pár nap alatt teljesen magába szippantott az élmény, és újra boldognak éreztem magam. Az illúzió akkor kezdett el szertefoszlani, amikor olyan kérdéseket tettem fel, amire a program nem tudhatta a választ. Én ugyanis reméltem, hogy a témérdek logban, amit feltöltöttem az adatbázisba, elrejtve ugyan, de benne lesz az ok, amiért Marcsi elhagyott. A legjobb eszközökkel dolgoztam, melyek olyan összefüggéseket is képesek feltárni, amire az ember sohase jönne rá. Ennek ellenére mindig kitérő választ kaptam, vagy hosszú hallgatás után a program egyszerűen témát váltott. Egy darabig még próbálkoztam a szoftver tökéletesítésével, de nem jártam sikerrel, és végül mindent töröltem.

Újra a munkába temetkeztem, így Marcsi hiányát lassan elfedte a szürke hétköznapiak monoton csendje, de már semmi sem volt olyan, mint azelőtt. Szerettem volna visszamenni az időben, újra tizenéves lenni, és önfeledten beletemetkezni a gépek világába. Ez azonban teljes képtelenség volt. Az emlékeimet nem tudtam kitörölni, és azok újra és újra rám törtek, mindig a legváratlanabb pillanatban. Felejteni akartam, ezért újra pótszer után néztem. Az alkoholt utáltam, és már egy pohár sörtől is rosszul lettem, ezért maradt a pornó. Rájöttem, hogy a válás után azért nem hiányzott a szex, mert a fájdalom teljesen lezsidbasztott, és érzéketlenné tett. A testem azonban követelni kezdte a maga jussát, és egyre kevésbé tudtam uralkodni magamon.

A megoldást persze ismét azon a területen kerestem, ahol már régóta otthonosan mozogtam. Először is elővettem az MI-t, amit Marcsi személyiségének modellezésére használtam, és alaposan lecsupasztottam. Kiszedtem belőle minden olyan elemet, ami lehetőséget adott volna arra, hogy nemet mondjon nekem, vagy bármi mód ellenálljon az akaratomnak. Ezen kívül töröltem azokat a logokat is, amik vitákat vagy rosszkedvű beszélgetéseket tartalmaztak. Ez a feladat persze megkívánta, hogy minden egyes sort átnézzek, ezért hosszú ideig tartott. Meglepetten tapasztaltam, hogy soha egyetlen erotikus hangvételi beszélgetésünk sem volt, így ezeket a részeket a saját emlékeimből kellett pótolnom. Mire végeztem, egy erősen lecsupasztott személyiséget kaptam, akinek szinte kizárólag az forgott a fejében, hogyan tudna a kedvemre lenni. Ami azt illeti, az adott helyzetben nem is volt szükségem másra, mint egy erotikusnak tűnő tündérré.

A személyiség összerakása azonban csak a munka kisebbik része volt, a komolyabb kihívást a test jelentette. A legjobb „hardware”-re volt szükségem, így alaposan feltúrtam a netet. Weboldalakat böngésztem, és fórumokat olvastam. Az angol nyelvű internet azonban nem bizonyult elégségesnek. Kénytelen voltam belátni, hogy ebben a tekintetben a japánok fényekkel előbbre járnak, mint mi. Persze egy szót sem tudtam japánul, így minden egyes szöveget bele kellett dobálnom egy fordítóprogramba, ami jelentősen lelassította a keresést. Végül egy kisebb modell mellett döntöttem, ami gyakorlatilag egy BJD, vagyis gömbcsuklós baba volt, módosított torzóval. Mivel alig volt több, mint hatvan centi, a módosítás azt jelentette, hogy a torzó belső részét szinte teljes egészében a vagina foglalta el. A méretválasztásban elsősorban az játszott szerepet, hogy nem akartam egy életnagyságú szexbabát otthonra. Úgyan ritkán fogadtam vendéget, de egy kisebb példányt könnyebb volt tárolni, vagy ha úgy adódott, gyorsan elrejtteni.

Amikor a baba megérkezett, azonnal darabjaira szedtem. A fej üreges volt, és a torzóban is volt annyi hely, hogy be tudjam építeni a szükséges alkatrészeket: a fejbe egy apró hangszóró és egy mikrofon került, míg a testben a Bluetooth egység és egy 500 mAh-s akkumulátor kapott helyet. A töltőcsatlakozó kivezetése a lapockák közé került. Másra nem is volt szükség, hiszen az MI egy külön erre a célra összerakott számítógépen futott, az adatátvitel pedig a Bluetooth kapcsolaton történt. A baba hallotta, ha beszéltem hozzá, és válaszolt is. Ennél többre nem is volt szükségem, hiszen csak egyetlen funkcióra épült. Az élmény tökéletes volt, sok szempontból jobb is, mint az igazi. Csak egyetlen dolog volt zavaró: a baba élettelen tekintetét rendkívül taszítónak éreztem. Ezt végül úgy oldottam meg, hogy kerítettem egy apró sálát, amivel minden „együttlét” előtt bekötöttem a szemét. Az MI amúgy sem látta, hogy mi történik a „testével”, én pedig nem kötöttem az orrára.

Fizikai szükségleteim kielégítésével újra a munkára tudtam koncentrálni, és szép lassan végleg túltettem magam a válás jelentette lelki megrázkódtatáson. Néhány hónappal később alapítótársaimmal újraosztottuk a céges feladatokat, ami az én esetemben kevesebb munkát, de több felelősséget jelentett. Leginkább az foglalkoztatott, hogy milyen irányban fejlődjünk tovább, illetve mik azok az igények, amiket ki tudnánk elégíteni a termékeinkkel. Egy olyan mesterséges intelligenciáról álmodoztam, ami alkalmas lesz arra, hogy egyedül is felelős döntéseket hozzon. Hittem a technikai fejlődésben, és hogy az MI csak jót hozhat nekünk, a cégünk pedig éllovasa lehet annak a forradalomnak, amit az elterjedése fog jelenteni. Tudtam azt is, hogy hamarosan olyan számítási kapacitásra fogunk szert tenni, amelynek a segítségével képesek leszünk előre jelezni a válságokat vagy a katasztrófákat, és így meg is tudjuk majd előzni őket; hogy az MI segítségével ki tudjuk majd javítani a genetikai hibákat, és egy napon az öregedésért felelős géneket is kikapcsolhatjuk, és megismerhetjük az örök élet titkát. Persze ez a hit nem sokban hasonlított ahhoz a vallásos hithez, amit gyerekként próbáltam magamévá tenni, hiszen tevékenységünk csak és kizárólag evilági célok megvalósítására irányult, és nekünk kézzel fogható eredményeink voltak. A fejlődésbe vetett hitem pedig valószínűleg soha nem is szenvedett volna csorbát, ha nem történik egy elsőre teljesen jelentéktelennek tűnő dolog.

Mivel az esetek többségében szombaton is dolgoztam, a vasárnap volt a hét egyetlen napja, amit pihenéssel töltöttem. Miután felkeltem és megreggeliztem, mindig elsétáltam a néhány sarokra levő szupermarketbe vásárolni. Szerettem azt a boltot, mert nem csak élelmiszert és háztartási termékeket árultak, hanem mindenféle hasznos holmit is, ami jól jött a ház körüli munkák során. Mindig több időt töltöttem ott, mint amennyi szükséges volt: nézegettem az árucikkeket, fel-alá sétálgattam, és közben egy kedves női hang közölte velem a magasból, hogy épp milyen akciókkal próbálnak a kedvemben járni. A vásárlás így

számomra inkább rituálé volt, mint egy hétköznapi szükséglet kielégítése. Egy reggel azonban a közért bejárata fölött egy hatalmas molinó fogadott: felújítási munkák miatt egy hónapra bezárnak. Ez egy kicsit felbosszantott, mert a másik áruház jóval messzebb volt, és a kínálatával sem voltam megelegedve, de úgy álltam hozzá a dologhoz, hogy a fejlődés oltárán időnként áldozatokat kell hozni. Beletörődtem a helyzetbe, és türelmesen vártam.

Az újraindítás napja szintén vasárnapra esett, így az első közt léphettem be kedvenc áruházamba. Kíváncsian néztem szét, de csalódnom kellett, mert lényegében minden maradt a régi. Az eladóteret átfestették, a gondolákat újakra cserélték, és az elrendezésüket is átváriálták, de a bolt semmivel sem lett modernebb vagy komfortosabb, mint azelőtt. Úgy éreztem, hogy átverték, hogy feleslegesen vártak, és a fejlődés hazug ígéretével akartak nekem eladni valamit, amit egyszerűen csak újracsomagoltak. Más talán nem is húzta volna fel magát ezen, de egyúttal arra is rá kellett jönnöm, hogy a válás óta sokkal ingerlékenyebb és rigorózusabb lettem. Mivel csalódtam az egyetlen emberben, akit szerettem és közel éreztem magamhoz, a fejlődésbe vetett hit és az ebből fakadó vízióm volt az egyetlen, ami megmaradt nekem. Ha ez a hit nem is rendült meg, a dolog mégis bogarat tett a fülembe, és nem hagyott nyugodni.

Agyalni kezdtem, és be kellett látnom, hogy nem ez volt az első eset, amikor ily módon átverték. Egyes software-ek használata során már feltűnt, hogy azok sok esetben nemhogy nem tartanak lépést a hardware fejlődésével, de mintha már-már visszafejlődésről lenne szó. Ezt eleinte betudtam a fejlesztők tapasztalatlanságának és a szűk határidők miatti slendrián és összecsapott kódolás okozta járulékos kárnak, de nem tudtam vele megbékélni. Fejembe vettem, hogy fel fogok lépni a rossz programozás ellen, és ebben a cégnek is szerepet szántam. Létrehoztam egy kis részleget, aminek az volt a feladata, hogy megkeresse a népszerű szabad forrású szoftverekben azokat a kódokat, amik feleslegesen terhelik a processzort. Ha találtunk ilyet, álnéven értesítettük a fejlesztő céget, mintha csak egy etikus hacker világbójtó szándéka állna a dolog hátterében, majd figyeltünk. Sajnos ismét csalódnom kellett. Egy-két esettől eltekintve semmi változás nem történt, a probléma a szoftver új verziójának kiadása után sem szűnt meg, néhány alkalommal pedig még perrel is megfenyegették álnéven író munkatársunkat.

A kudarc ellenére nem adtam fel, és folyamatosan azon agyaltam, hogyan lehetne megoldani ezt a kérdést. Az emberi szándékot persze nem lehetett uralni, hiszen bárhol bárki írhatott egy olyan programot, ami felesleges kódok sokaságával terhelte a gépet, akár csak véletlenül is, ezért úgy döntöttem, a másik végéről közelítem meg a problémát. Először egy olyan szűrőprogramot kezdtünk el fejleszteni, ami monitorozta a számítógépen futó programok tevékenységét, és ha felesleges terhelést észlelt, leállította az adott programkódot. A szoftver kiválóan működött, de két komoly probléma is volt vele, ami miatt szóba se kerülhetett a piacra dobása. Egyrészt még a legerősebb gépeken is a processzor kapacitásának 20-30%-át felemésztette, másrészt számtalan olyan népszerű programot találtunk, amibe olyan szinten volt beleégetve a processzort terhelő script, hogy annak blokkolása a teljes program leállítását idézte volna elő. Persze a felhasználónak volt rá lehetősége, hogy egy-egy szoftver futását manuálisan engedélyezze, de a tesztek során be kellett látnunk, hogy egy átlagos gépen olyan kevés program maradna a tiltólistán, hogy a használata nem idézne elő jelentős teljesítménynövekedést.

Csalódtam voltam. Úgy éreztem, a világmegváltó terveim zsákutcába jutottak, ezért leállítottam az egész projektet, a rajta dolgozó kollégákat pedig visszaküldtem a korábbi munkájukhoz. Olyannyira kudarcnak éltem meg a dolgot, hogy rám nem jellemző módon hosszabb szabadságot vettem ki, és elutaztam az

Adria partjára pihenni. Soha nem voltam vízimádó, de most jól esett az úszás, és igyekeztem nem a munkámra gondolni. A nyaralás harmadik napjára sikerült is úgy-ahogy kikapcsolnom, és teljesen belemerültem a mediterrán világ nyugodt sodrásába. A napok nagy részét a tengerben vagy a parton töltöttem, este pedig a város szűk kis utcáskái közt korzóztam. A szállodába csak aludni jártam. Az úszás is egyre jobban ment, és minden nap egy kicsit beljebb merészkedtem a tengerbe. Hazautazásom előtt két nappal azonban egy semmiből jött gondolatnak köszönhetően végre összeállt minden.

Miközben a csendesen hullámozó tengerben lebegtem, és a kéket bámultam, rájöttem a titok nyitjára. Egyetlen programot sem kell telepíteni a felhasználó gépére, és a szoftvercégeket megregulázó törvényekre sincs szükség. Magának a netnek kell szép lassan kiszorítani a felesleges terhelést okozó kódokat. A net azonban nevéhez hűen egy hálózat, sőt, hálózatok hálózata, ami nem rendelkezik egyetlen központtal, nem lehet egyetlen számítógépről vezérelni, és tudattal vagy akarattal sem bír. Egy megfelelően felkészített mesterséges intelligencia viszont olyan otthonosan mozoghatna rajta, mint egy pók a hálóján, és könnyűszerrel ejthetné csapdába a renitens programokat. A hasonlat persze egy kicsit sántított, hiszen a net gigantikus volt, így egyetlen „pók” nem is tudná felügyelni. Az általam megálmódott MI-nek tehát egyszerre több „helyen” kellett lennie, a hálózat kritikus pontjain, egyfajta kapuórként. Bizonyos mértékben vírusként kellett viselkednie: folyamatosan másolatokat készít magáról, azok pedig beépülnek a megfelelő szerverekbe. A másolatok már önállóan dolgoznak és fejlődnek, csak akkor kommunikálnak egymással, ha egy új programkód leírásával bővítette magát valamelyik példány.

Az elképzelés teljesen felvillanyozott, és még a nyaralás vége előtt hazarepültem. Összeszedtem a csapatot, ami a korábbi programon dolgozott, és munkához láttunk. Néhány új embert is felvettem, hogy a fejlesztés gyorsabban haladjon, és minden-kivel titoktartási szerződést írtam alá. A béta verzió három hónapnyi megfeszített munka után készült el. A rendszer második legfontosabb része azonban a humán interfész volt. Gyakorlatilag egy sisakot kell elképzelni, ami közvetlen neurális összeköttetést biztosít az MI és a rendszert irányítani kívánó fél között. Ennek kifejlesztése azonban több időt vett igénybe, mint a szoftveres rész, mivel abba rengeteg mindent át tudtunk emelni a korábbi projektekből. Ezután még össze kellett „szoktatni” az interfészt az MI maggal, majd egy sor tesztelés következett.

Jimmy Cartwright

Minihorror

Óvatosan lesett ki a résen. Úgy látta, minden úgy volt, mint előző éjjel. A hosszas és kitartó tervezés ma végre meghozza gyümölcsét. A terep teli volt ládákkal, dobozokkal és összetolt bútorokkal. Ezek vész esetén remek rejtékhelyet biztosítottak. Miután megbizonyosodott róla, hogy semmiféle közvetlen veszély nem fenyegeti, beóvakodott. Körbekémlelt. Minden csendes. Érzékei felerősödtek. Árnyékról-árnyékra, rejtekről-rejtekre osont, míg végre elérte az áhított zsákmányt. Ám, még mielőtt magáévá tette volna, megtorpant. Valami azt súgta neki, hogy nincs minden rendben. Azért mégis megpróbálta, ám lábai nem engedelmességek. Valami kellemetlen ragacsba tapadt. Próbált szabadulni, de csak rosszabb lett. Ekkor villantak fel azok a nagy, sárga, gonosz szemek...

A belső hálózaton szimuláltuk az online környezetet, majd 2018. február 18-án, két hónap tesztelés után alapvetően befejezettnek nyilvánítottam a projektet.

Minden megvolt ahhoz, hogy élesben is kipróbáljam a rendszert, azonban bő egy hétig még csak rá se néztem. Hirtelen minden más fontosabbnak tűnt: megjavítottam pár dolgot a házon, beragadt projektekkel piszmogtam, vagy csak lógattam a lábam. Az egyik nap azonban gondoltam egyet, és hazavittem az interfész használatához szükséges eszközöket. A ház közvetlen és stabil kapcsolattal rendelkezett a szervertermünkkel, így a használata semmilyen kockázatot nem jelentett. Beállítottam egy szünetmentes tápot, összedugtam a kábeleket, és lefuttattam néhány diagnosztikai programot. Minden készen állt arra, hogy egygyé váljak a hálózattal, és egy kicsit „nézelődjek”. Már csak a sisakot kellett a fejemre húznom és elindítani a kliensprogramot, ami inicializálja a rendszert.

Soha nem volt még testen kívüli élményem, de ez most valami olyasmi. Nem érzem a végtagjaim, de mégis úgy mozgok, ahogy csak akarok. A rendszer kapacitása és sebessége elképesztő! Egymás után nyílnak meg a virtuális ajtók és ablakok. Minden olyan, mintha fényből és gondolatokból lenne összegyúrva, de közben mégis maximálisan valóságosnak tűnik. Nem tudom, hogy az elmém generálja-e ennek a világnak a vizuális reprezentációját, vagy valami egészen más történik. Erről a gépről azonban ki kell lépnem. Valami folyamatosan emészt fel a digitális lenyomatát. Mint egy fekete lyuk... Megszakítom a kapcsolatot...

Megjegyzés:

A dokumentumot a helyszínelés során megvizsgált számítógépből nyertük ki. Kovács László a közvetlen közelében hevert, fején a neurális kapcsolatot biztosító sisakkal. A halál oka áramütés. A sisak energiaellátását biztosító tápegységben feszültségtúllépés következett be az egyik alkatrész meghibásodása miatt. Az igazságügyi szakértő vizsgálata szerint a hibát nem emberi mulasztás vagy rongálás okozta. A szóban forgó alkatrész meghibásodásának valószínűsége egy a tízmillióhoz volt, így csupán csak szerencsétlen véletlenről van szó. Az informatikai szakértő szerint a dokumentum utolsó bekezdését nem begépeltek, hanem egyszerűen „hozzáíródott”. Olyan, mintha mindennemű külső behatás nélkül, a gépen futó programok egyike másolta volna bele a file-ba. Ennek módja azonban nem volt megállapítható. A nyomozást büncselekmény hiányában lezártuk.

A fiatal pár elhűlve nézte a számos széttépett tetemet. Mindenütt vér. Testrészek és hústól lecsupaszított csontok heverték szanaszét. A macska barátságosan a lábukhoz bújít, és dorombolni kezdett. A szájából még kilógott egy patkány farka.

Hangok

Szörnyű, nem emberi ordibálásra riadtam fel. Nehezen, rekedtesen indult meg, de végül kitört, mint egy vulkán, elsöprő erővel. Tudatom rohamosan száguldott az ordítás felé, míg rá nem jöttem, én magam adom ki e szörnyűséges hangokat. Végül teljesen magamhoz tértem. A szívem úgy dobogott, mintha súlyos kilométereket futottam volna. A tudóm úgy zihált, mintha hosszú idő után bukkanom volna fel a víz felszínére. Csak lassan tudtam megmozdulni, valószínűleg a testem sokkos állapotból tért magához. Úgy rémlett, bagolyhuhogást hallottam. Jelenlétet éreztem. Valaki más jelenlétét. Lehet, többekét. Nem mertem kinyitni a szemem, főleg nem mertem felkelni. Visszaaludni pedig egyenesen rettegtem. Aztán csend lett. Sűrű, sötét, tapintható, megnyugtató csend.

Egon C. Reid

Újabb hatszor egy perc...

A mutáns (minihorror)

Fejére húzott kapucnival üldögélt egy kis kapualjban, a sikátor gyéren megvilágított szegletében, és türelmesen várt. Már három napja nem evett, és korgó hasa ezt bizony egyre gyakrabban jelezte is. Nem gondolta volna, hogy amikor beadja magának azt a szert, amit a laboratóriumból kilopott, az EZT fogja művelni vele. Narkós volt – bár sikeresen titkolta az intézményben –, csupán csak egy olcsó szerre vágyott. Olyan nagy bűn ez? Így aztán három nappal ezelőtt kihasználta, hogy egyedül maradt – gyakornokként – a teremben, és zsebre vágott egy kis üvegcsét, melyet az állatkísérletekhez használtak. Hazatérve aztán sietve be is adta magának. A rémálma másnap kezdődött, mikor megpillantotta magát a tükörben. Azóta ki sem mozdult a lakásból, csak ma este először, amikor már elviselhetetlen volt számára az éhség. A fickó, aki aztán végül is néhány perc múlva besétált a sikátorba, egy helyi gimnázium dzsekijét viselte. Láthatóan boldog volt, gondja semmi, mivel hangosan füttyörészett.

Már csak néhány méter választotta el az áldozattól, mikor hátralökte a kapucniját, feltárva így sűrű pikkelyekkel borított arcát. Sárgás szeme gyűlölettel sugárzóan követte a fickót, aki elhaladt előtte, észre sem véve. Kilépett az árnyékból, és követni kezdte. Amaz azonban megérezte, és hátra fordult. De elkészt! Még kiáltani sem volt ideje, mert a hatalmas fogakkal teli állkapocs villámgyorsan harapta le a fejét.

Veszprém, 2018. november 3.

A stoppos (minihorror)

Nem kellett sokáig várnom, hogy az út szélén felemelt hüvelykujjamra megálljon egy éppen arra közlekedő autó. Miután beültem a járműbe, robogtunk is tovább a húsz mérföldre lévő város, Ark' Touls felé. Útközben hiába próbáltam beszédbe elegyedni a fickóval, szinte rám sem nézett. Felvett, és ezzel – úgy gondolhatta – le is tudta az „aznapi jótettet”. Csak akkor pislantott rémülten felém, amikor az autó bekapcsolt rádiója figyelmeztette a sofőröket egy olyasfajta kinézetű veszélyes emberre, mint amilyen én vagyok.

Ekkorra azonban már megnőttek a szemfogaim, és váratlanul belemélyesztettem a pufi alak nyakába. Eleinte megpróbált vergődve eltaszítani magától, azonban minden egyes szívdobbanásával gyengült a benne lévő erő. Néhány perc múlva aztán – immáron vérpettyes arccal – útszéleire kormányoztam az autót, majd otthagytam. Előtte azonban a fickó hulláját bevonszoltam az erdőbe a grizzlyknek, akik szép számmal garázdálkodtak a Nemzeti Parkban. Ezt követően – elégedett fantomként – eltűntem a fák között a leszálló ködben.

Veszprém, 2018. november 3.

A láda (minihorror)

A kislány bújócskázás közben talált rá a ládára. Ott hevert a cirkuszos kocsik között, közvetlenül a bűvész lakókocsija mellett. Sosem látta még ezelőtt a táborban, mindazonáltal jó kis

búvóhelynek tűnt számára. Felnyitotta hát és belenézett; üres volt! „Szuper!” Így aztán, hogy a játszópajtásai ne találhassák meg, gyorsan bele is mászott. Összekuporodott, majd óvatosan ráeresztette a tetejét. A sötétben nem félt. Csak akkor ijedt meg, amikor valami váratlanul megharapta a lábát. Azonban akkor már hiába próbálta kinyitni a láda fedelét, az bizony nem engedett.

A bűvész – kávéval a kezében – lépett ki a kocsija elé délutáni szunyókálásából. Miután leült a lakókocsija ajtajában, és kevergetni kezdte a csésze tartalmát, egyfolytában az álmán gondolkozott. Azon az álmon, melyben egy fura fickó egy ládával – „egy igazi eltűntető ládával” – ajándékozta meg. Az álomban, akiket abba beletett – nyulakat, galambokat, vagy esetleg embe- reket –, mindegyikük számára szörnyű véget ért a varázslat.

Elmélkedésének egy kiáltó hang vetett véget:

– Sarah, kislányom, merre vagy? Gyere haza!

A hang irányába pillantva, rögtön meghűlt az ereiben a vér. Lakókocsija mellett ugyanis ott hevert az „ÁLOMLÁDÁJA”!

„Ohh, ne!” – nyögte, és eldobva a csészéjét rögtön mellette is termett. A csámcsogó hangok, melyeket a láda kiadott, már egyre inkább halkultak. Végül megszűntek. A férfi ekkor sóhajtott egy mélyet, majd felrántotta a fedelet, és megpillantotta a vérrel borított gyermekruha foszlányait!

Bakonyhána, 2019. március 19.

Az utolsó poszt (minihorror)

Már percek óta kint állt a sziklaperem szélén, és nézte az előtte elterülő csodálatos tájat. Széttárta karjait; úgy érezte, „Övé a világ”! Aztán, hogy mindezt a szépséget megörökítse – természetesen magával együtt –, elővette a telefonját, majd készített magáról egy szelfit. Amikor az exponálás véget ért – ott a perem szélén –, meg is nézte a képet. Mert ha nem lett jó, azonnal csinálhasson egy újabbat. A fotó azonban jó lett! Így aztán rögtön meg is osztotta ismerőseivel a közösségi oldalán. Még tartott a feltöltés, amikor egy rossz mozdulattól kifordult az egyik kő a talpa alól, ő pedig a mélybe zuhant.

Szinte alig volt már benne élet, mikor a két puma rátalált. Eleinte gyanakodva körbeszaglászta a levegőt. Aztán néhány perc múlva a nagyobb testű vadállat közelebb sompolygott hozzá, és leszakította az egyik eltört karját. Ezzel egy időben pedig a másik is odaugrott és beleharapott a lábába, kiszakítva belőle egy jókora húscsacatot. Mielőtt végleg elvesztette volna az eszméletét, meghallotta a közelében lévő – csodával határos módon sértetlen – telefonja pityegését. Ami a közösségi oldalán lévő új posztjának „Like”-jait és hozzászólásait jelezte.

Bakonyhána, 2016. augusztus 2.

Halálos ásitás (minihorror)

Amikor a lány odaérkezett a buszmegállóba, cigarettázó, beszélgető és fülhallgató emberek álltak már a reggeli járatot várva. Mivel metsző szél süvített aznap, egy kicsit behúzódtott az egyik sarokba, és az elmúlt éjszakára gondolt, amelyet az új pasijával töltött. Az este ugyan nem volt unalmas, agyának oxigénhiánya mégis ásitásra kényszerítette. Kezét azonban nem

tette – illendően – a szája elé, mert olyan hirtelen jött az inger! Így aztán a pillanat tört része alatt hatolt be a lövedék a tátott száján keresztül, hogy vérrel és agydarabkákkal együtt távozzon a koponyája hátsó részén, betérítve a közelben ácsorgó embereket.

A szemközti bérház egyik résnyire felhúzott redőnye mögött a korábban elbocsátott mesterlövész eltette a fegyverét a fegyverhordozó táskájába, miközben elégedetten vette tudomásul, hogy hiába küldték el a szervezettől, még mindig biztosan lő. Majd most megmutatja nekik! Minden nap! Egy új helyen, egy új célpont! S mivel évek óta álmatlanságban küzd, kiválasztotta a célpontjait is! Ugyanis gyűlöli az ásitókat, és közülük is azokat, akik nem teszik a szájuk elé a kezüket. Egy ilyen ásitásra nyíló száj pedig kitűnő célpont. Szóval becsukta maga mögött a feltört lakás ajtaját, és elindult új célpontot keresni!

Bakonynána, 2019. július 27.

A mézes süti (minihorror)

Már a harmadik sütit vette a szájába, amikor megjelent előtte az első furcsaság. A fogasról imbolyogva indult felé a korábban felakasztott kabátja, miközben annak széttárt karjai megpróbálták megölelni őt. Már majdnem elérte a kabát, amikor ő egyet-kettőt csapott maga előtt a levegőbe, és a ruhadarab a földre

hullott. Lesöpörve a felesége által készített, kedvenc mézes sütiével teli dobozt. Miután egyenként visszarakta a sütit a dobozba, újra elterpeszkedett a kanapén és megkóstolt belőle még egyet. Ekkor azonban váratlanul újabb rémkép jelent meg előtte. Azt látta, hogy a szék – amely eddig a fal mellett volt – ugrálva közelít felé, és csattogtatja képzeletbeli állkapcsait, mely ez esetben a háttámlája volt. Így aztán menekülni próbált előle, miközben a szék egyre közelebb jött felé, és egyre fenyegetőbben csattogott. E menekülés során jutott ki aztán az erkélyre, ahol még jobban megriadt, mert miközben látta a feléje közeledő széket, megpillantotta az új erőre kapott kabátot is, amely immár a székekkel együtt igyekezett őt megölelni. Reménytelen helyzetet azzal próbálta még ellensúlyozni, hogy átmászott az erkély korlátján, mert ha netán ideérnek ezek a „rémségek”, ő képes lesz majd elrepülni a szobából...

A mintegy ezer kilométerrel arrébb lévő feleség letette a telefon kagylóját, miután közölték vele, hogy a férjének agya – fényes nappal – absztrakt képet festett a hotel parkolójába, miután kiugrott a negyedik emeleti apartmanjából. A hívás után a feleség a konyhába ment, majd a kredencből elővette azt a kis üveget, amelyet még a nepáli kirándulás alkalmával vett titokban. A himalájai méhek által készített (köztudottan hallucinogén) mézet, majd a mosogatóba kanalazta, és leöblítette azt. Azután felhívta a szeretőjét.

Bakonynána, 2019. augusztus 18.

Norton

Spakcsinger Jenő, a jövő polgára

Spakcsinger Jenőt az okos-ébresztőóra a felesége hangján keltette fel kora reggel. Ezt most pont nem hiányzott a valójában lévő férfinak, mert a felesége hangja volt a legutolsó, amit hallani szeretett volna.

– Ébredj, drágám, vár a munka! – búgta a dögös női alt.

– Holnap átprogramozom ezt a vacakot – nyögte a férfi, és nehézkesen feltápáskodott.

– Ha szabad megjegyeznem, uram, elég feszült volt az alvása – szólalt meg az okoságy. – A felszínes és a mély alvások aránya meglehetősen diszsonáns.

– Nem érdekel.

– Pedig ez nagyon fontos, kérem!

– Ne fontoskodj már!

– Az érzékelőim közvetítik a szervezetében az alvás közben lezajló folyamatokat. Példának okáért az agyhullámokat, az izom- és szemmozgásokat, a szájon és az orron át történő légzést, valamint a szívverését és a vérben lévő oxigénszintet.

– Nagyon okos vagy.

– Ezek alapján azt állapítottam meg...

Jenő sietve elhagyta a szobát, hogy ne kelljen végighallgatnia a kiselőadást, de amint az előtérbe lépett, rögvest bekapcsolt az okosrádió, és telibe verte őt egy csodálatos reklámmal.

– Tudja, mire van önnek a leginkább szüksége? – hangzott fel az érdekes kérdés.

– Arra, hogy csend legyen – válaszolta a mogorván a férfi, aztán kikapcsolta a rádiót, és bement a mellékhelyiségre.

Amikor végzett a dolgával, az okos-WC kielemezte a székletét, és közölte, hogy krónikus kimerültségben szenved.

– Kövte hiszem, hogy te ezt meg tudod állapítani – vitatkozott Spakcsinger.

– Ez az én szakterületem! – tudálékoskodott a WC. – Higgye csak el, hogy korrekt az analízisem! Ráadásul nem csak kimerültségtől szenved, hanem némi hasnyálmirigy problémát is valószínűsítek. Talán kevesebbet kellene innia. Ami még feltűnő volt számomra, hogy meglehetősen híg a széklete, de ennek ellenére nehezen megy az ürítés. Mi lehet ennek az oka?

– Az, hogy folyton pofázol, és zavarsz a tevékenység közben.

– Pedig jó lenne, ha figyelne a mondandómra.

Jenő kezét mosott, és elégedetlenül szemlélte magát az okostükörben.

– Önnek egy okosdezodor kellene – tudálékoskodott a tükör.

– Eltüntetné a ráncocskáit, és puhává varázsolná a bőrét, több mint huszonnégy órán keresztül. Mindössze...

A férfi átment a konyhába és bekapcsolta az okos-kávéfőzőt. Előbb egy kicsit vitatkozni kellett vele, mert az okos szerkezet mindenáron a koffeinmentes kávé akarta neki elkészíteni.

– Holnap ezt is átprogramozom – motyogta Spakcsinger úr, és nekilátott az evésnek, mivel a robotinas időközben kihozta a süteményét.

– Nem szerencsés a kora reggelt egy kalóriabombával kezdenie! – harsant fel a kioktató hang, ami fura módon, mintha a sütemény felől érkezett volna. – Borzasztóan egészségtelen ételeket fogyaszt – folytatta az okostányér ugyanazon a szigorú hangon.

– Nem kéne beszólni! – morogta Jenő elégedetlenül.
 – Túl sok a szénhidrát, a zsír és a cukor. Ráadásul az analízisem szerint ez a krémes közel ezer kalóriát tartalmaz. Ne csodálkozzon, ha idővel a cukorbetegség szövődményeibe fog belehalni!
 – Hagyj... engem... békén! – szótagolta a középkorú férfi ingerülten.
 – Én csak jót akarok önnek.
 – Nekem te ne akarj jót! – kiáltott fel Spakcsinger, elveszítve a még megmaradt türelmét. – Majd én tudom, hogy mi a jó neked!
 – Látja, valóban sok koffeint fogyaszt! Igaza volt tanult kollégámnak, az okos-kávéfőzőnek. Koffeinre önnek egyáltalán nem lenne szüksége!
 – Ne te mondd már meg, hogy mire van szükségem!
 – Valakinek sajnos muszáj megmondania, ha nem akar fiatalon meghalni.
 Spakcsinger úrban ekkor elszakadt valami.
 – Tudod, mibe fogok mindjárt belehalni?! – kiáltott fel harsányan. – Abba a tudálékos, minden lében kanál, öntelt pofádba, te szemét! Attól fogok agyvérzést kapni!
 Azzal felkapta az okostányért, és a rajta lévő süteménnyel együtt a falhoz vágta.
 – A jó kurva anyádat!
 – Higiéniai vészhelyzet! – sikított a takarítórobot, és mivel igen okos szerkezet volt, máris összeseperte a sütemény maradványait az okostányér szilánkjával együtt.
 – Fertőtlenítésre van szükség!
 Májris elsietett a megfelelő szerekért. Jenő a halántékát masszírozta. A robotinas közben máris egy újabb krémet rakott le elé az asztalra.
 – Köszönöm.
 – Egészségére, uram! – szólalt meg a második okostányér egy kissé remegő hangon.
 – Te nem akarsz kioktatni? – kérdezte Spakcsinger fenyegető hangszállal.
 – Eszemben sincs. Én annál okosabb vagyok – felelte a tányér, miközben piros színűvé változott.
 – Helyes – felelte a férfi, és nekilátott az evésnek.

Pillanatok alatt eltüntetett vagy ezer kalóriát, miközben az okostányérja csak néhány gyengébb sóhajt mert elengedni, de csendben maradt inkább, bizonyítva, hogy valóban egy nagyon okos eszköz volt. Spakcsinger úr később átöltözött utcai ruhába, és hallgatva az okoszekrény tanácsára, ezúttal egy melegebb kabátot vett fel. Aztán felállt az elektromos röppentyűjére, és néhány perc múltán a munkahelyén landolt. Ott átült az okostargoncára, és legályázott nyolc órát a nagyokos főnökének a tudálékos utasításait követve. Aztán elment egy kocsmába és berúgott, mint az állat.

– Nem hiszem el, hogy az egész életem így fog majd eltelni – motyogta, amikor hazaért végre. – Ez egy igazi taposómalom, amiből esélyem sincs kiszállni.

– Szép napot, polgártárs! – harsogta a váratlanul bekapcsoló okosrádió. – Azt hiszi, hogy önnek már mindene megvan?

Jenő gyorsan kikapcsolta a szerkezetet. Elég ramatyul érezte magát, pedig ha jól meggondolta, valóban mindene megvolt. Nem éhezett, nem fázott, volt mit ennie, és lépten-nyomon okos eszközök, na meg okos emberek vették őt körül, lekötve figyelmét, és szabályozva az életét. A felesége helyett pedig majd csak talál valaki mást.

– Ha egy kis szórakozásra vágyik, vegye meg a legújabb...

Az okosrádió volt az, ami érthetetlen okból újra felharsant. Spakcsinger dühösen kapcsolta ki.

– Át kéne programozni.

Sóhajtott egy mélyet.

– Tartok tőle, hogy az egész világot át kéne már programozni.

Kibújt a kabátjából, átvette a papucsát, aztán a szobájába sietett, és beleroskadt a fotelbe.

– Mire is lenne még nekem szükségem? – tette fel a költői kérdést. Aztán kíváncsian nézett körbe. – Merre van a fegyverem?

– A harmadik fiókban – felelt rá az okoszekrény.

Spakcsinger megköszönte az információt, és elővette a pisztolyt. Ez nem egy okos eszköz volt, csak egy egyszerű negyvenötös. Valódi őskövület, ami hála a rendszeres karbantartásnak, még remekül működött.

– Lelketlenné vált ez a világ – suttozta Jenő szomorúan, aztán betárazta a negyvenötöst, és szétlátta azt az okos fejét.

Kőhegyi András

Kollégiumi merengő

A viharos keleti szél által az ablakra szórt Kósza esőcseppek csiklandozzák a fantáziámat. Érdekes ablak ez: üvegeire foltokban rakódott Rá a mocsok.

Az egyik sarokban ablaktisztító maradványai éktelenkednek, A takarítónők gondatlanságának következményei. Fehér Pettyek, pontatlan ittlétükben elveszettek. Tőlük tudom: A Lét csalé.

Csak egy mozdulat lenne: hátradólnék, bele abba a puha Zuhanásba és látnék vadul grimaszoló halotti maszkokat, Vagy sűrű rajokban felrebbenő sárga pávákat. Katarzist Szül az álom.

Hallom, ahogyan odakint vadul rázkódnak a fák. Talán ha lennének Felhők az égen, nézhetném rohanásukat és tudnám, hogy telik Az idő. De nincsenek felhők, így nincs talán nincs idő sem: A Most örök.

Banderas

Üveggolyók

Pici kabátot, piros esernyőt, apró lábakra apró cipőcskét húzott, s visszaintett a nyár...

Elmenőben szoknyaszélét cinkosan libbentette a szél.

Egy kisfiú állt a réten,

összetette két kezét,

ámulva – az őszre várt talán;

ám utoljára pajkosan

a nyár még rákacsintott:

a fiú kis kezében

mosolyogva csillant meg

százezer üveggolyó...

Dana Blair

Apám keze

Nagymamámnak

Meredten bámultam a számtan dolgozatomon feszülő, fekete számot: tök egyes, csillagos egyes lett. Miután Kata néni kiosztotta az irkákat, mindenki lázasan számolt: hányásra áll, kell-e majd felelnie. A padtársam, Irmuska még kancsalított is nagy igyekezetében.

A légy zümmögését is hallani lehetett volna az osztályban – csak éppen nyoma sem volt egynek sem. Az utolsó, bágyadt példányokat Fazekas Sanyi gyűjtötte skatulyába, majd engedte szabadon a pedellus kicsinyke szobájában, ahová a nagyszünetben osont be. Volt ám ribillió! Becsengetés után nem sokkal cifra káromkodás törte darabokra az iskola csendjét, mikor az utálatos vénember felfedezte a vagy ötven, lustán ide-oda röp-ködő, őszi legyet. Emília kisasszony sóbálvánnyá meredt a katedrán, mi vörösödő arccal, lehajtott fejjel pukkadoztunk a nevetéstől. Kisvártatva kivágódott az igazgató úr irodájának ajtaja, és erélyes férfileptek kopogtak végig a folyosón. Hallottunk némi elfojtott mormolást, csapkodást, aztán újból csend borult az iskolára.

Ez hetekkel korábban történt, még valamikor októberben. Akkor még elégségesre álltam számtanból – most bukásra. Bár a barátságosan dohogó kályha közvetlen közelében ültünk, úgy éreztem, megfagyok. Anyám arcára gondoltam, hogyan szalad majd ezer, gondterhelt ráncha, mikor megmondom neki: egyest kaptam számtanból. Azt is tudtam, mik lesznek az első szavai. „Apád, jaj, ő mit fog szólni?” – mondja majd.

Széndarab hevert a földön, nem messze kopott bőrcipőm orrától. Felvettem, forgattam, míg fekete nem lett a kezem tőle. Vajon apám hozta a felszínre? – töprengtem. Vájár volt, a XII-es aknába szállt le nap, mint nap, hogy előteremtse nekünk a ruhára, élelemre, iskolára valót.

Óvatosan a padba csúsztattam a sötéten csillogó kódarabot, majd szemügyre vettem mocskos ujjaimat. Egy kis szappan és melegvíz, és tudtam, a bőröm újból tiszta lesz, mint azelőtt. Nem úgy, mint apámé. Sicht után a konyhában mosdott; hokedlin gőzölgött lavórban a forróvíz, mellette törött porcelántányérok szürke, goromba szappandarab. Hiába sikálta azonban magát vörösré, a szénpor lemoshatatlanul ült bőre barázdáiban.

A kezére gondoltam. Ahogy este fellapozta a határozót, ha az erdőt járva valami különleges madarat láttunk. Ahogy anyám derekát ölelte vasárnap, a templomba menet. Megkérgeződött a tenyere a csákánytól és kapától, mégis lágyan simogatott, ha jó jegyet hoztam az iskolából.

Nem úgy, ha egyest. Amikor megvert, mindig az járt a fejemben, talán odalent, a bányában, a szénpor az egész lényét átjárta, amitől nemcsak a bőre fekete, hanem a szíve is az már. Keserűen azt kívántam, bár vállalna még egy sightet – akkor aludnék, mire hazaér, és a büntetés késik egy napot. Hirtelen azt sem bántam volna, ha sosem jön el az este, amikor apám elé kell állnom, bevallani a karót.

A tűnődésből az ajtó nyikordulása térített magamhoz: Kerekas igazgató úr nyitott a terembe. Merev léptekkel, ránk egy pillantást sem vetve sietett Kata nénihez. Mormolt neki

valamit, amitől a tanárnőnk arcából minden vér kifutott, és úgy nézett ránk, olyan ijedt tekintettel, amiből rögtön tudtam, valami irtózatoss dolog történt. Az igazgató úr a kalapját levéve fordult felénk.

– Gyerekek, rossz hírt kaptunk, erősnek kell lennünk! – kezdte. A szavai értelmét fel sem fogtam, egyre az járt a fejemben, a templomon kívül még sosem láttam fejedő nélkül. Irmuska megragadta a kezemet, az ujjai jéghidegek voltak. Egész testében reszketett. Az igazgató úr megköszöri a tor-kát, úgy folytatta: – Sújtólégrobbanás történt a Vadorzóban...

Jeges rémület markolt a szívembe. Vadorzónak a XII-es aknát hívtuk, ahová apám ma hajnalban leszállt, nagyjából akkor, amikor én iskolába indultam. Hogy az igazgató úr mit mondott még, arra máig nem emlékszem.

Aznapra persze véget ért a tanítás. Gépies mozdulatokkal bújtam a kabátomba, vettem a sapkámat. Kata néni mindannyiunknak mondott valamit, mielőtt utunkra engedett, pár biztató, bátorító szót, de nem sokat ért vele. Ő az alföldi tanya-világból származott, mi bányászcsaládokból jöttünk. Tudtuk jól, mit jelent egy robbanás odalent, a mélyben. Mindannyian ismertünk történeteket férfiakról, akiket a leomló több tonna kő örökre elzárt a külvilágtól. Na, meg persze ott volt Kovács bácsi, aki az iskolától kétháznyira lakott. Az öregember, aki túlélte egy nyolc évvel azelőtti sújtólégrobbanást, többnyire csak este merészkedett az utcára, amikor csak kevesen látták összeget, forradásos arcát.

Irmuskával egymásba kapaszkodtunk, egymást támogatva, húzva vánszorogtunk hazafelé a térdig érő hóban. Neki két bátyja szállt le aznap reggel a mélybe. Hang nem jött ki a tor-kán, csak az ajka mozgott: Szent Borbálához fohászzkodott. A Jókai utca végén ő balra fordult, én pedig egyedül botorkáltam tovább, vakon a könnyektől és a hótól, amely időközben rákezdett.

Mire az utcánkba kanyarodtam, már hangosan zokogtam. Valahol a távolban zúgni kezdett egy lélekharang, az én apámért zúgott. Jajveszékélesemre a kutyák vonyitással feleltek. A házunkkal szomszédos porta előtt aztán váratlanul kiszaladt a lábamból minden erő, és térdre estem. Egyszerűen nem bírtam felállni, csak kuporogtam a földön és keservesen sírtam. Két asszony sietett el mellettem, de nem mertek odalépni hozzám. Hallottam, ahogy összesúgnak a hátam mögött. „Bányászgyerek!” – mondta az egyik, mire a másik imádkozni kezdett.

Hogy percek teltek-e el így vagy órák, magam sem tudom. Egyszerre megcsikordult a hó, fojtott mormolást hallottam, majd anyám halk sikkantását. Erős kéz nyúlt a hónom alá, és állított talpra. Apám keze. Csak másnap tudtam meg, hogy munkába menet találkozott Böhm Pistával, aki délután moziba szeretett volna vinni egy lányt, hát megleste apámat hajnalban, és addig kérlelte, míg az szakot nem cserélt vele.

Aznap apám nem kérdezte, kaptam-e jegyet az iskolában. Csak ült a konyhában a dikón, arcát a tenyerébe temetve, némán, órákon át. Néha megrázkódott a válla.

Másnap, amikor megvert az egyesért, zokogva csókoltam kezet neki.

Meda W. Dark

Derűtlenül

Egyre csorog az ég könnye;
fekete is, mint a tinta.
A távolból mintha jönne
hideg bőrű, sötét éjnek
fájdalmával kódös titka.

Az ősz jön. Bár meg sem állva
a fák között már andalog.
Továtúnik Isten álma,
derűtlenül, amíg égnek
avartűzben az angyalok.

csabi6669

Hűs őszi eső...

Esik, az ősz mosdatja a fákat,
virágát vesztette a nyár.
S míg kopog halkan ereszen,
dalol a szél csendesen.
A hold ezüstös ragyogását
fedik komor fellegek,
nincs, mi melegíthetné a megtört szíveket.
Most könnyes szemem, lellem fázik,
fogynak a színes tintafoltok,
s a rímek csak fekete foltok.
Elgondolkodom, milyen is volt ébredésem,
és vajon lesz-e temetésem?
Tettem már eleget,
adtam-e szép perceket?
Mefogtam minden fáradt kezét,
letöröltem-e az árva könnyeket?
Vagy lassan tűnök el,
akár a papírról a szavak,
s belőlem egy marék por marad.

Alkony

Árvuló vétek...

Most csak a szélnek súgom halkán,
s hagyom elveszni a viharban,
ne tudd, hogy félek...
Nincs titok, csak gyöngye pillanat,
mi hirtelen feltör, fölszakad
árvuló vétek...

Felhők dühének továbbadom,
reményre elcsérelt fáj-dalom,
„hisz érted élek...”
Ölel, ringat a „minden rendben”,
s a végtelennek tűnő csendben.
megszűnik végleg...

edwardhooper

Bölcső

Napok honában
Megcsillan a fény,
S kigyúlnak apró életek.
Mások elmúlnak
Ragyogó robbanásban.
Idelent nem dobban a szív,
S odafenn emlékek ringanak
Napok bölcsőjének ölelésében.

Macskas Tosca

Sokszor ez vagyok

Friss patak vagyok,
aki magának nyit új utakat.
Szelíd folyó vagyok,
ki a megszokott útján halad.
Öreg tó vagyok,
minek alján a múlt romjai hevernek.
Kék tenger vagyok,
melynek vizei titkokat rejteget.
Hatalmas óceán vagyok
miből egy csepp is életet ad.

Blaze Val

Nimbus

Rátarti kis örömök gyúrnak búból derűt,
ahogy folyton maradás és menni vágyás fűt
s a lombhullató tájon békére lel a nyár,
mint az akasztófák során vonuló lélekár.

Nézd csak, nézd!

A láthatáron innen pokoltűz ragyog,
felette a Menny elhagyatott,
és a villanypóznán kisülés
szikrát hány az illattengerre,
Boróka, Fagyöngy és Tűztövis:
– akár kicsiny tündérek a télikertben –

Fellegek;
forró napokon át és az üveghegyen túl
újonnan szerzett esőfüggönyt aggatnak
a kukucskáló világ ablakaira.

Látod hát?
a láthatáron innen pokoltűz ragyog,
felette a Menny elhagyatott.

Tiltakozó levelek zuhannak;
végül beköszönt az ősz.

